YÜRÜYÜŞ

BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

HAFTALIK SIYASI HABER VE YORUM DERGISI-SAYI: 159 - 25 NISAN 1978 FIYATI: 5 TL

"NATO'YA HAYIR" KAMPANYASI YIĞINLARA ULAŞTI

KORKU DUVARINI AŞANLAR

GÜNEŞE GÖMÜLENLERDEN BİRİ

17 Nisan Pazartesi, İstanbul Şişli Meydanı. Türkiye İşçi Partisi'nin açtığı "Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır" kampanyası için hazırlanan bildirileri partililerin elinden alanlar dikkatle okuyor, katlayıp ceplerine sokuyorlar.

Bildiri dağıtımında Şişli ilçesi çalışma ekiplerinden birinin görev yeri Şişli Meydanı. Aralarında, biraz sonra işine gidecek Yılmaz Derebaşı da var. MHP ilçe binası ise meydanın köşesinde. Görevli ekibin karşısında, birden çevrede faşist komando olarak tanınan kişiler beliriyor. Ve derhal tabancalarına davranarak üstüste ateşe başlıyorlar. Kurşunlardan biri ekip üyelerinden birinin pardesüsünü delip geçiyor; diğeri ise Yılmaz Derebaşı'nın karaciğerini parçalıyor. Yılmaz 10 metre kadar yürüyüp sokağa yığılıyor. Arkadaşları, ateş etmeye devam ederek kaçan katillerin peşinden koşuyorlar; ama yakalıyamıyorlar.

Polis, karakol, tanıklar, ifadeler; savcılık zaptı, otopsi... Katillerin "eşkali" gayet iyi belirleniyor; ama hâlâ yakalanmadıkları gibi yakalama için çalışıldığına dair en ufak belirti yok. Tıpkı üç buçuk yıl önce aynı meydanda kahpece öldürülen TİP üyesi Cezmi Yılmaz ve Halil Pelitözü'nün katilleri hakkında hâlâ en ufak bir ipucu bulunamaması gibi...

Anlaşılan polisin önleyici güvenlik önlemleri bir yana, hiç değilse olay olduktan sonra katilleri yakalamak gibi bir görevi yok; böyle bir endişeleri de yok; sanığı belli olmayan vakalar üstüste yığılıp durmakta.

Ama polisimizin öldürülenlerin cenazelerine karşı aşırı bir ilgisi ve endişesi var. Ne yapıp yapıp cenazeleri kaçırmak ve sessiz sedasız bir yere gömüverınek. Bunun için akla gelen gelmeyen bütün usulleri ardı ardına denemekte emniyet görevlileri büyük maharet ve ustalığa sahip.

Halil ve Cezmi'nin cenaze töreninin yapıldığı Koca Mustafa Paşa Camii ve etrafını mezbahaya çevirmeyi, cenazenin arkasından yürüyerek son görevini yerine getirmek isteyenleri copla, tabanca ile, panzerlerle hastanelik etmeyi en büyük görev saymışlardı; sonraları faşistlerin katlettiği daha nicelerinin cenazelerinde aynı oyun üstüste yinelendi.

Son kez aynı senaryo Yılmaz Derebaşı'nın ölümü üzerine yeniden sahneye konmaya çalışıldı.

Bir mahalle bekçisi olan acılı babaya oğlunun cenaze töreninde daha büyük olaylar çıkıp başka babaların da aynı acıya düşmelerine neden olacağını söylemekle başlayan merhamet sömürücülüğünden işten atma şantajlarına varıncaya dek, neler neler denmedi; özel görüşmelerden sonuç çıkmayınca geceyarısı evinden apar topar aldırtmaya çalışıncaya kadar.

Ancak acılı baba, bütün tehdit ve şantajlara karşın "benim oğlum hırsız veya namussuz biri değildi ve öyle bir hareket yapmadı ki, cenazesini kaçırayım; tam tersine onunla iftihar ediyorum, arkadaşları ile birlikte vatanı için çalışırken öldürüldü; tabii arkadaşları ona son yolculuğunda en iyi töreni de yapmasını bileceklerdir" demekte diretti.

FAŞİSTLER TARAFINDAN ÖLDÜRÜLEN TİP ÜYESİ DEREBAŞININ CENAZE TÖRENİNE, POLİSİN TÜM ENGELLEMELERİNE RAĞMEN BİNLERCE KİŞİ KATILDI. GALATASARAY'DAN BAŞLAYAN YÜRÜYÜŞ İSTANBUL HALKININ DEREBAŞI'YA SON SAYGI GÖSTERİSİ OLDU.

Türkiye İşçi Partisi' nin Teşekkürü

"Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır" kampanyamızda bildiri dağıtırken faşistlerin hunharca katlettiği Partimiz üyesi YILMAZ DEREBAŞI'nın cenazesinin camie götürülüşü sırasında resmi görevlilerin ısrarlı engelleme girişimleri ve devamlı sağnak yağmura karşın Derebaşı arkadaşımıza son görevi yerine getirmek üzere saatlerce direnerek arkasından yürüyen tüm partili ve partisiz akraba, arkadaş ve dostlarına; cenaze yürüyüşüne örgüt olarak katılan, çelenk gönderen ve Partimize telgraf, mektup ve telefonla başsağlığı ve dayanışma dileklerini ileten

"Antifaşist, Antiemperyalist, Antişovenist Eylem Birliği" platformu adı altında birleşmiş Odalar ve tüm demokratik kitle örgütleri; EMO, İMO, TÖB-DER, TÜM-DER İstanbul Şubeleri; Genç Öncü, SGB, İGD, İKD, İLD, DEV-GENÇ, DEV-LİS, Atatürk Akşam Lisesi ve Mehmet Beyazıt Lisesi öğrencilerine; Türkiye Sosyalist İşçi Partisi; Türkiye Yazarlar Sendikası; Demokratik Sol Dernekler Federasyonu'na; DİSK; Türkiye Maden-İş, Barış Derneği, Karikatürcüler Derneği'ne;

açık teşekkürlerimizi sunarız.

Bunun üzerine Adli Tabiplikte cenazeyi, ailesi ve arkadaşlarına teslim zorunda kaldılar. Arkadaşları da ailesinin muvafakatı ile Parti Merkezine getirerek son yolculuğuna çıkacağı ertesi güne kadar başında sırayla nöbete durdular.

Ama cenaze işlerinde ustalıkları su götürmez emniyetçilerin geri çekilmeye niyetleri yoktu. Arkadaşlarının tertipleyeceği ve katılacak örgüt üyelerinin adlarını belirten flama ve çelenklerle arkasından yürüyeceği cenaze yürüyüşünü "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası" hükümlerine uydurup Vilayetin göstereceği belli güzergah dışında izinsiz gösteri yürüyüşü sayacaklarını açıklamakta ve engel olacaklarını bildirmekte gecikmediler. Yılmaz'ın partili arkadaşları ve ailesinin vekaletini almış bulunan partili avukatlar, bunun, aynı yasanın "istisna" fıkrasına girdiğini göstermeleri üzerine o gece sükunet içinde geçti. Ancak özel polis ekibi ve otosu, Parti merkezini gözaltında tutmaktaydı.

Ertesi sabah ise İstiklal Caddesinden Parti merkezine sapılan kavşakta tam bir yığınak vardı. İki toplum polisi otobüsü, iki panzer; jipler, telsizler, resmi ve siviller, ayrıca cemse ve pikaplar içinde bindirilmiş kıtaat.

Yağmur sabahın erken saatlerinden beri durmaksızın yağıyordu. Tesadüfen yoldan geçmekte olan herkes şaşkın, ne olmuş burada; azılı katiller mi var, etrafları sarılmış; gizli bomba imalathanesi mi ele geçirilmiş, yoksa isyan hazırlığı mı saptanmış. Hayır, hiç biri değil; iki gün önce güpegündüz şehrin en işlek meydanlarından birinde herkesin gözü önünde katledilmiş ve katillerinin serbestçe dolaştığı bir vatan şehidi, buradan camie kadar arkadaşları tarafından teşyi edilecek de, bütün bu tertibat onun için.

Daha sonra cenaze işlerinde maharet ve ustalığı söz götürmez emniyet görevlileri yeni bir madde keşfedip cenaze yürüyüşüne katılacak partili arkadaşlarına ve ailesi avukatlarına bir zabıtla imzalatmak istiyorlar. Siyasi Partiler Yasası'nın bir maddesi Partilerin dini tören yapmasını engellediğinden bu yürüyüş o madde kapsamına giremiş. Aynı maddenin ikinci fıkrası bir parti üyesinin vefatındaki katılmayı gene açıkça "istisna" hükmü olarak belirttiği halde. Partili arkadaş ve avukatlar böyle bir zaptı imza etmeyi reddediyorlar. Ve arkasından polis tertibatı birkaç yüz metre öteye Galatasaray kavşağına kaydırılıyor; caddeyi tamamen kapatacak biçimde.

Cenaze Parti merkezinden saat 13.00' te alınacaktır. Yağmur şiddetlenerek devam etmektedir. Daha sonra meteoroloji m²ye 35 kg düştüğünü belirtecektir. Ancak ne polis barikatı, ne yağmur, partili-partisiz, bağlı olduğu örgütün flaması altında veya şahsen son yolculuğunda Yılmaz'ı uğurlamak isteyen ve Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır demekte birleşen binlerce kişiyi saat 10.00'dan itibaren İstiklal Caddesine koşmaktan ve o andan itibaren de yerinde dimdik durarak yürüyüşün başlamasını beklemekten alıkoyamamıştır.

Saat 13.00'ü biraz geçe Yılmaz'ın cenazesi "Yılmazlar Ölmez" sesleri arasında ve partili arkadaşlarının elleri üstünde Parti binasından çıkarılır. Kortej teşekkül eder.

En önde sarı-kırmızı çiçeklerden Çark Başak'lı bir çelenk, daha birçok kuruluşun çelengi; bez üzerine Yılmaz'ın büyük bir boy resmi ve "Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır" kampanyasında şehit düştüğünü belirten flama; nişanlısı tarafından taşınan portresi ve partili arkadaşlarının elinde onur verici yaşamının belgesi Parti "kimlik kartı"; cenaze arabasının iki yanında Partisi'nin Çark Başak'lı bayrakları; arkasında ailesi ve Merkez Yönetim Kurulu, daha arkada çalışma ekibi arkadaşları, partililer ve flamalarının altında demokratik kitle örgütleri, Gençlik Dernekleri, öğrenci arkadaşları ve Yılmaz'la, mücadelesiyle dayanışma içindeki diğerleri...

Kortej teşekkül etmiş; fakat yürüyüş başlayamamıştır. Polis barikatı alarm halindedir ve cenazenin arkasından yürümeyi engellemeye kararlıdırlar. Cenazenin arkasında yürümeye hazırlananlar da kesin kararlıdır.

Yağmur şiddetini artırmıştır. Etrafta saçak altında, dükkan, han içinde macazarayı izleyenler gözyaşlarını tutamamakta; tesadüfen yoldan geçenler selam durup başsağlığı dilemektedir.

Yağmur şiddetini daha da artırmıştır. Kortejdeki binler sessiz, ama kararlı, dimdik cenazenin arkasındadır.

Sinirler sonuna kadar gerilmiştir. Bir gazete fotoğrafçısı ile partili bir fotoğrafçının resim çekmesi, "sivil" giyimli görevlileri çok kızdırır. Derhal üstlerine atlarlar; tartaklayıp arabaya atmaya çalışırlar. Araya giren Yılmaz'ın babasının vekili partili avukata tokat atılır; protesto sesleri yükselir:

"Bugün cenaze yürüyüşünü engellemek için buraya yığdığınız kuvvetin onda birini arkadaşımızın katilini yakalamak için seferber etseydiniz şimdiye kadar çoktan yakalanmıştı."

Cenaze yürüyüşünün ve yürüyüşte yer alanların topluca polisin taarruzuna uğramalarına ramak kalmıştır. Arkadaşlarını yitirmenin derin acısı yüreklerinde iken kortejde yer alanların bilinçli soğukkanlılığı ile olayın büyümesi önlenir.

Partililer yetkililerle yeniden temasa geçer. Polis ve askeri kuvvetler Taksim'e kadar çekilir. Yağmur yağmaya devam etmektedir.

Kortej, cenaze arabasının arkasından sessiz ve vakur 1 Mayıs alanına girer. Bir daire teşkil eder.

TİP Genel Başkanı Behice Boran bir otomobilin üstünden, yürüyüşe katılanlara seslenir:

"Ulusal bağımsızlığınız için NATO' ya Hayır kampanyasında şehit düşen partili arkadaşınız, kardeşimiz, oğlumuz Yılmaz Derebaşı'yı derin, acılı saygılarla anıyorum. Ölüm hepimize gelecek, ama erken, ama geç. Asl olan, insan onuruyla yaşamak, insan onuruyla ölebilmektir. Böyle yaşayıp ölebilmek ise, kendi benliğimizin dar sınırlarını aşmakla, toplumun ilerlemesine, sömürüsüz ve özgür bir dünya yaratma mücadelesine katılmakla, o mücadele ile özdeşleşmekle gerçekleşir.

"Yılmaz Derebaşı arkadaşınız kısacık ömrünü böyle yaşadı, böyle öldü. Böyle yaşayıp böyle öldüğü için de bir anlamda hiç ölmedi. Uğrunda hayatını verdiği bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi sürdükçe ve bu mücadele zafere ulaştıktan sonra, Yılmaz Derebaşı arkadaşınız ona yaptığı katkısıyla o mücadele ve zafer içinde sonsuza dek yaşayacaktır.

"Yılmaz Derebaşı'nın ve tüm devrim şehitlerinin anısına saygı duruşuna çağırıyorum."

Saygı duruşu yapılır. Genel Başkan Boran ekler:

"Buradan, mücadeleye kararlılığınız güçlenerek ayrılıyoruz."

Yağmur şiddetinden birşey yitirmeksizin devam etmektedir.

Cenaze arabası Partili arkadaşları ve yakınları ile birlikte Şişli'ye doğru yol alır.

"Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır" derken faşistlerce katledilen 21 yaşındaki Parti üyesi, çalışarak geçimini sağlayan ve ailesine yardım eden, bir yandan da öğrenimini sürdüren Yılmaz Derebaşı'nın cenazesinin kısa öyküsü böyle.

Katil ve arkadaşları bu satırların yazıldığı sırada ne yakalanmışlardır, ne de yakalanmaları için ciddi bir girişimde bulunulduğunun belirtisi vardır. Ama cenazesini kaçırmak veya arkasından yürünmesini engellemek için nerdeyse bütün İstanbul polisi ve onlar yetmiyormuş gibi askeri kuvvetler seferber edilmiştir.

TİP'li avukatın sorduğu soruyu biz de aynen yineleyelim. Polisin görevi katili yakalamak mıdır, yoksa maktulün cenazesini kaçırmak mı?

YÜRÜYÜŞ

Sahibi: VOROYOŞ Yayıncılık Ltd. Şti. adına Nihat SARGIN ● Genel Yayın Yönetmeni: Zeki KILIÇ ● Yazı İşleri Müdürü: Metin ÇULHAOĞLU ● Teknik Sekreter Bülent ARTAMLI ● Yönetim: Konur sok. 15/8 Kızılay - ANKARA Tel: 17 45 61 ● İstanbul Bürosu: Piyerloti cad. 21/1, Çemberlitaş İSTANBUL. Tel: 26 35 67 ● Abone Koşulları Yıllık 200., 6 aylık 100. TL. Avrupa, 6 Aylık 250., Yıllık: 500. TL., Amerika: 6 aylık 325., Yıllık: 650. TL., Avustralya-Japonya: 6 Aylık 400. TL., Yıllık: 800 TL. ● Posta Çeki: VOROVOŞ Dergisi 100234 İlan Koşulları: Arka Kapak (Renkli) 15.000. TL., Arka Kapak (Siyah beyaz): 12.000 TL., İç sayfalarda sütun santimi: 40. TL., Vayın İlanları % 50 indirimlidir. Baskı: Daily News Web-Ofset Tesisleri

ne

KORKU DUVARINI AŞANLAR

METİN ÇULHAOĞLU

On yıl ara ile iki şehit. Vedat Demircioğlu ve Yılmaz Derebaşı. Aralarındaki benzerlik, yalnızca Türkiye İşçi Partisi üyeleri olmaları değil. Her ikisi de, somut bir antiemperyalist eylemin şehitleri oldular. Demircioğlu, 1968 yılında Amerikan Altıncı Filosu'na karşı direnirken şehit edildi. On yıl sonra Yılmaz Derebaşı NATO'ya Hayır diyordu. Faşist kurşunlarına hedef oldu.

On yılda çok yol alındı. On yılda pekçok yanlış geride bırakıldı. Bütün bunlar gerçek. Ama yine de oturup yeniden bir değerlendirme yapmak gerekiyor. On yıl önce Türkiye, Vance'a, Komer'e ve benzerlerine zehir edilirdi. Üniversitelerde, forumlarda, havaalanlarında ve caddelerde. On yıl sonra, Türkiye ziyaretçisi pek bol bir ülke oldu. Şu son bir ay içinde kimler geldi? Vietnam halkına yağdırılan bombaların baş sorumlularından Mac Namara geldi. Denize girdi. "Türkiye'yi kurtaracağını" söyledi. Dünya kapitalizminin kalburüstü parababalarından Rockefeller geldi. Önce hamam kurnası satın aldı. Sonra da Başbakan Ecevit'le görüştü. NATO'nun askeri şeflerinden Shear geldi. Gerdan kırdı, poz verdi.

Nerede en devrimci yazarlar? Nerede en hızlı kalemler? Nerede en keskin öğrenciler? On yılda ne değişti? Nereden nereye gelindi? Şimdi bu soruların cevabını araştırmak gerekiyor. İki şehidin kişiliklerinde ve ortamında: Demircioğlu ile Derebaşı'nın.

Demircioğlu'nun eylemi ve ölümü, bir duvarın yıkılmasında önemli adımlardan biri oldu. Demircioğlu'nun ölümü ile sonuçlanan eylem, Altıncı Filo'nun, Amerikalı erlerin cinsel ihtiyaçlarının, kısacası emperyalizmin dokunulmazlık duvarını yerle bir etti. 1968'den sonra, yanlışı ve eksiği ile, antiemperyalist bilinç ve mücadele ruhu, daha da büyük bir yığınsallık kazandı. 1965'de Türkiye İşçi Partisi'nin parlamentoya girişi ile duvara doğru hızla yürüyen hareket, 1968'de bu duvarı yerle bir etti. Missouri zırhlısının yıllar önce İstanbul'u ziyareti ile örülen dokunulmazlık ve tartışılmazlık duvarı yerle bir oldu. Demircioğlu ismi de bu sürecin önemli bir simgesi oldu.

On yıl sonra yeni bir duvar. Korku duvarı. Faşist beslemelerin 15 Nisan geçitinde, başkent sokaklarının bomboş kalmasını, dükkanların kapanmasını sağlayan duvar. 20 Mart direnişinde yer alanların bir bölümünün üç dört gün sonra "biz ne yaptık" demelerine yol açan duvar. Korku duvarı. Ustası büyük burjuvazi, kalfası faşist ve gerici partiler, örücüleri de Ankara sokaklarında yürüyenler, Malatya'da terör estirenler olan bir duvar.

On yıl öncesinin duvarlarına doğru, onları aşmak üzere hızla yürüyenler vardı. Bugünkü duvara doğru yürüyenler, canlı ya da cansız olarak onu aşanlar da var. Ama bunların henüz bir azınlık olduğunu kabul etmek gerekiyor. Bu azınlığı, işçi sınıfı partisinin militanları, gerçek ve cesur militanlar oluşturuyor. Doğan Öz, Yılmaz Derebaşı bu duvarı canlarını vererek aşanlardan oldular. Şehitleri ve hayatta kalanları ile birlikte, hareket, bu duvarı geride kalanların yararlanacağı gedikleri de yaratarak aşıyor. Sayıları henüz çok değil.

Geniş yığınlar nerede? Henüz korku duvarının gerisindeler. Bir benzetme yapmak mümkün. Geniş yığınların henüz ayakları yok. Yalnızca iki kolu var. İki kolla yapılabileceklerin tümünü yapıyorlar. CHP'nin tutarlı bir hareketine alkış tutuyorlar. Yanlış bir hareketinde, başlarını iki elleri arasına alıyorlar. Faşizm terör estirip kurşun yağdırdığında ise, yine iki ellerini siper edip, başlarını koruyorlar. Henüz yapılamayan, duvara doğru hepbirlikte yürümek.

Durum umutsuz mu? Kesinlikle değil. Nedeni bilinen durumlar için, umutsuzluk kesinlikle söz konusu değil. Nedenleri görmeden önce, iki tarihsel olayı hatırlamakta yarar var. Biri Rusya'dan diğeri ise Türkiye'den. Rusya'da 1905 devrimini izleyen "gericilik yılları"nın iki yanı var. Bir yanda burjuvazi, kendi düzenine çeki düzen veren reformları gerçekleştirme çabasında. "Stolypin reformları" deniyor. Diğer yanda ise, yığınsal durgunluk ve bezginlik en gerici terör ve kıyımlarla bütünleşiyor. Lenin, şu sözleri bugünün Türkiye'si için değil, reformlu ve terörlü 1905 sonrası Rusya için söyledi: "Burjuvazi ve toprak ağaları daha bir öfkeli, daha bir zalim oldular. Sokaktaki adam ise, bezgin. Rus aydınına gelince; gevşek ve umutsuz." (Lenin, Toplu Eserler, cilt: 12, s. 115)

12 Mart'ın hem reformlu, hem de terörlü günlerini hatırlamamak mümkün değil. Burjuvazi, çağımızın koşullarında, kendine çekidüzen verecek önlemleri alırken, aynı anda kitleleri yılgın, bezgin ve umutsuz tutmak istiyor. Korku duvarının gerisine hapsetmek istiyor. Hele hele büyük bir birikim, temellerini sarsmaya yönelik güçlü bir hareketlenme sezdiyse.

Burjuvazinin ikili işlevini her zaman aynı siyasal kadro yerine getirmiyor. Koşullara göre, farklı kesimlere farklı işlevler düşüyor. Bugün CHP'nin ekonomik misyonu genel hatları ile belli oldu. Taban fiyatları bir yanda. Yükselen fiyatlar gerçeği ile "kemerleri sıkma" söylevleri diğer yanda. Bir de açılan vergi paketinin ücretlilere ve emekçilere getirecekleri var. Büyük burjuvazinin çıkarları adına "düzenin rasyonalizasyonuna"; daha doğrusu Türkiye kapitalizminin belirli bir raya oturtulmasına yönelik uzun ve kısa dönemli önlemler, aynı zamanda, işçi ve emekçi yığınların belirli "fedakarlıklara" katlanmalarını gerektiriyor.

İlericilerin bir bölümü, bu fedakarlıklar için kendi düşüncelerinden, kendi dürüstlüklerinden bazı ek fedakarlıklarda bulunabilirler. İki büyük işçi konfederasyonunun yönetimleri de bazı fedakarlıklarda bulunabilirler. Ama bütün bunlar yeterli değil. Bütün bunlar, işlevin CHP ile ilgili yanları. Büyük burjuvazi, CHP'nin bu tür işlevlere ilişkin becerisinin yeterince uzun ömürlü ve etkin olamayacağını biliyor.

O halde ne yapacak? Kitleler duvarın gerisinde nasıl tutulacak? Bu işlev de büyük burjuvazinin MC kalıntısı siyasal güçlerine, MC döneminde ekilen tohumların filizlenmesine düşüyor. Kitleleri, korku duvarının gerisinde, budanmış ayakları ile hareketsiz tutmak için daha çok cinayet, daha çok bomba, kısacası daha çok yılgınlık gerek. MC kalıntıları, burjuvazinin bu ikinci misyonunu hakkı ile yerine getiriyorlar.

Kurtuluş yok mu? Çok açık ve çok net olarak var. Kurtuluş yolunu görmek için çok ötelere gitmeye de gerek yok. Kurtuluş, sosyalizmi, sosyalist örgütü, ayaksız yığınlar önünde somut bir alternatif olarak gösterebilmekten geçiyor. Kitlelerin *beklenti düzeyini* onların bugünkü konumundan birkaç adım ötede, ama her alanda mutlaka *somut* hedeflere doğru yükseltebilmekten geçiyor. Kitleler, yarın için umut ışığı gördükleri ölçüde korku duvarının üzerine yürürlür. Örneği de var. 1 Mayıs katliamına ve onu izleyen suikast ihbarlarına rağmen 5 Haziran'dan önce Ecevit'i dinlemek, görmek için yüzbinlerin Taksim alanını doldurmasının bir büyük anlamı var. Geçerliliği bir yana, yığınların o andaki mevcut durumun ötesinde bir somut beklentiye (CHP İktidarı) sahip olmaları, korku duvarının üzerine yürünmesini sağlayacak başlıca güç.

Bugün durum daha farklı. Faşist odakların üzerine yürünmesindeki, devlet kadrolarının ve güvenlik örgütlerinin faşist kadrolardan temizlenmesindeki olası işlevleri dışında, artık CHP'nin somut hedefler koyarak yığınları duvara yürütme yeteneği kalmadı. Bugünkü görev, sosyalistlere düşüyor. Alkışlayan, üzülen, korunan ama duvara doğru yürüyemeyen yığınları harekete geçirecek tek güç sosyalizm. Sosyalizmin bir hedef, sosyalist örgütün de bu hedefi gerçekleştirecek güç olarak görülmesi.

Korkuya, umutsuzluğa yılgınlığa yer yok. Bunun için tek bir şeyi bilmek gerekiyor: Burjuvazinin yılgınlık ve korku ortamını yaratmada bunca çaba göstermesi, büyük bir birikimin, burjuvazinin tahtını sarsan bir hareketlenmenin olduğunun kanıtıdır. Aynı gerçeğin bir başka yüzü de şu: Yılgınlığın, bezginliğin ve korkunun egemen göründüğü dönemler, yeni kitle hareketlerine, yeni ve daha büyük boyutlu birikimlere gebe dönemlerdir. Onun için, hem yılanlara, hem de yılgınlığı görüp ellerini oğuşturanlara bir kez daha seslenmek gerekiyor: "Evet, sefilcesine durağan dönemlerin sefil kahramanları, size söylüyoruz: *Yine* devrim. Halkın kendiliğinden öfkesi dalga dalga yaklaşıyor ve biz bu yaklaşana memnuniyetle hoşgeldin diyoruz. Diyoruz ama, bu yeni mücadeleyi mümkün olduğu kadar daha az kendiliğinden, mümkün olduğu kadar bilinçli, tutarlı ve sarsılmaz kılabilmek için, gücümüzün elverdiği herşeyi yapacağız." (Lenin aynı eser, s. 117)

Bugün sosyalistlerkorku duvarını aşmadıkça bu süreçte duvarda gedikler açmadıkça, geride kalanların hedefi görmelerine ve duvara doğru yürümelerine olanak yok. Sosyalistler, bu nedenle ve gelecek için duvarların üzerine korkmadan yürüyorlar. Duvarı aşıyorlar. Bu uğraşta canlarını verenler oluyor. Olacak. Dün Demircioğlu, bugün Derebaşı. Ama gerek ölenlerin gerekse kalanların hep birlikte bildikleri bir gerçek daha var: "Uğrunda ölmeye değmeyen hayat, yaşamaya da değmez."

SERMAYEYLE BESLENEN TERÖR

Büyük sermayenin en azından "AP-CHP" koalisyonunu oluşturmak ve bu zemin üzerinde faşizme daha uygun yatay ve dikey açılım ufukları yaratmak yönündeki hedef ve çabaları, geçtiğimiz hafta bu "yüce" amaç için terörün hangi doruklara vardırılabileceğini bir kez daha gösterdi.

PLANLI, HESAPLI İŞLER

Tırmandırılan kanlı terörde, yerli ve yabancı gizli örgütlerin ortak yapınu yönündeki belirtiler de alabildiğine gözler önüne serildi. Ve geri Türkiye kapitalizminin yaşadığı bunalımın ulaştığı şiddet noktaları bütün iğrençliğiyle bir kez daha tescil oldu.

Bir takım çete reislerinin dolandırıcılık iştahlarından öte geçtiğimiz haftaki kanlı olaylara, sermaye bezirganlarının bile dili "işte sol yaptı" demeye yetmedi...

Hürriyet gazetesi yüklendiği misyonu, geçtiğimiz hafta gene üst prodüksiyonlarda ama sapır sapır dökülen bir yalan ve kışkırtma makinası halinde yerine getirmekten geri kalmadı.

Ve bu gazetenin karanlık odalarında, faşist hareket partisinin 16 Nisan'da yapacağı "Büyük Yürüyüş"ün büyütülmesi yönünde alınan kararın temel nedeni ve amaçları da ortaya çıktı.

Şiddet, cinayet geriliminin haritası son derece planlı ve sonsuz olanaklarla düzenli bir şekilde yerine getirildi.

FAŞİST ÜÇGENLER

Silah, bomba ve tabandaki çetelerin donatılmasıyla sürdürülen çabalar, yayın-basın ve propaganda araçlarıyla belirli uyumlara azami ölçülerde vardırıldı.

Ve ortaya çıkan sonuçtan sonra, "Bölünüyoruz" feryadı bastırıldı...

Güneydoğu'daki faşist Şah radyosundan yükselen sesler ve içerideki organizasyonun profesyonel yapısı, CIA-MİT-SAVAK işbirliğinin, MC'nin Dışişleri Bakanının da ağzıyla sabit işlevlerinin, Türkiye'de hangi arayışlar içinde olduğuna ilişkin belirtileri verdi...

Üniversite önlerinde bombalar patlar kitle kıyımlarına girişilirken, ilerici gençler öldürülüp, namuslu bilim adamları kurşunlanırken, Doğan Öz'ler katledilip, Yılmaz Derebaş'ların kanına girilirken bölünmeyen Türkiye'nin artık bölünmesi zamanı gelmiş olmalıydı!..

Doğu ve güneydoğuda faşist üçgenler kurulup, Ankara ile bağlantı üçgenleri oluşturulup, buraların silahlanması ve amacı belli üs merkezleri haline getirilmesi tezgahlanırken bölünmeyen Türkiye'nin artık bölünmesi zamanı gelmiş olmalıydı!..

15 yıla yakın süredir dağ başlarında gizli açık çeteler yetiştirilir ve sermayenin finans kanallarıyla bu silahlı sürüler beslenirken bölünmeyen Türkiye artık bölünüyordu!..

2,5 yıllık MC dönemlerinde devlet aygıtı, mahkemeden kararlı kaşarlanmış katillerle doldurulur, parsellenirken ve müstakbel katillere yemlik yapılırken Türkiye bölünmüyordu ama şimdi artık bölünmesi zamanı gelmişti!..

CANÇEKİŞEN DÜZEN

Zamanı gelmişti ki, sıkıyönetimler, hükümet devrilmeleri, faşist organizasyonlarla sonuç sağlanmalıydı: İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin ilerici, demokratik, sosyalist hareketi bombalansın ve Türkiye, emperyalizmin tam anlamıyla kördüğümü olsun...

Ve artık Türkiye kapitalizminin emperyalist ve işbirlikçi temsilcileri, amaçlarına ulaşmak için tezgahladıkları tertiplere, kendi elemanlarını bile katledecek hız vermek amacında olduklarını bütün açıklığıyla sergilemişlerdir...

Geçtiğimiz haftaya bir anda gelinmedi...

Tezgahın kaba hatlarıyla örülmesi, MHP'nin içine düştüğü panikle başladı. Yeni hükümetin kurulduğu günlerde diğer cepheci ortaklara oranla sahte bir ağırbaşlılık rolü yüklenen MHP'nin tabanında huzursuzluk başladı. Bu arada polis aramalarında kaza eseri eli silahlı MHP'li çetelerin yakalanması ve bunların içeride, dıştaki uzantılarına ilişkin belgeler ve bilgiler verımeleri alarm zillerini çaldırdı.

KONTRGERİLLAYA İŞ DÜŞÜYOR

MC dönemlerinde seslerine kulak verilmeyen POL-DER'in sesi basın tröstlerinin çığırtkanlıklarıyla birden ön plana çıktı. Büyük "sermaye"ler birdenbire POL-DER'e eğildiler ve kısa zamanda popüler yaptılar... POL-DER ne yapıyordu? Suçları oldukça ağırdı: suçluların az da olsa birer ikişer yakalanmasında etkili olabiliyorlardı...

Başkan Boran Derebaşı'nın naaşı başında nöbet tutuyor

İşin bu noktadaki önemi birazcık da "kontrgerilla" ile ilgiliydi. Demirel yedekliğinde Şubat aylarında kontrgerilla konusunu alevlendiren Hürriyet, bu konudaki tıkanıklığı sağlamada üzerine düşeni yerine getirmişti...

Demirel'in kontrgerillaya verdiği önem de, kendisini ileride tek kurtaracak noktanın "terörün daha da yoğunlaşması" olduğunu bilmesinden ve bu hedefi sağlamada kontrgerillaya çok iş düşeceğine güvenmesinden ileri geliyordu:

Aynı perspektif Türkeş için de mevcuttu. Ancak roller paylaşılmış, Ecevit'e kontrgerilla konusunda yüklenmeyi Demirel, şiddet ve terörü yaymayı da bizzat diğeri yüklenmişti. Türkeş'in bu arada Demirel'den ayrıldığı bir ufak ayrıntı da vardı: Sonuçta "AP-CHP"nin oluşmasının kendisine sağlayacağı avantajı benimsemesi...

Bu yönüyle Türkeş'in sırtı, aynı rüyayı gören büyük sermaye odaklarına daha iyi dayanıyordu.

"PARA YANI KOLAY"

Mart ortalarında gittiği İzmir'de, ege-

EKONOMİDE DEVALÜASYON CEZA YASALARINDA REVALÜASYON

Geçtiğimiz hafta millet meclisi Milli Savunma Komisyonunda bir yasa tasarısı görüşülerek kabul edildi. Tasarının adı: "Askeri Ceza Kanunu Tasarısı" Tasarı, Milli Savunma Komisyonunda kabul edildikten sonra Adalet komisyonuna sevkedildi. Tasarı Adalet Komisyonundan da Milli Savunma Komisyonunda kabul edilen şekliyle geçerse Millet Meclisi Genel Kuruluna gelecek...

Tasarı bir hayli ilginç. Komisyonun sözcüsü CHP Sivas Milletvekili Orhan Akbulut'un yazılı açıklamasına göre, tasarı "Askeri Ceza Kanunu'nu günün koşullarına göre değiştirmekte ve açıklık getirmektedir..."

İlginç!

Nedir bu "günün koşulları" ve nedir bu "açıklık?.."

Demokratik Sol'cu CHP'nin "halkçı" milletvekili ve komisyon sözcüsü Orhan Akbulut'un yazılı açıklamasından tasarının "günün koşullarına göre" getirdiği "açıklık"ları okuyalım:

YENİLİKLER!..

1- Subaylarla assubaylar arasında ceza uygulaması yönünden şimdiye değin süren ayrıcalık giderilmiştir. Assubaylar da subay sınıfına tatbik edilecek cezalara dahil edilmişlerdir. Eskiden assubaylar erlerle bir tutulmaktaydı.

2- Askerlik görevini yaparken firar ve izin tecavüzünden dolayı ceza görenlerin yeni baştan askerlik yapması kaldırılmıştır. Kaçma ile ilgili fiillere açıklık getirilmiş, kendiliğinden geri dönenlerin cezalarında indirim yapılmıştır.

3- Türk Ceza Kanunu'nun 163'üncü maddesinden de hüküm giyenlerin Askeri Ceza Kanunu'na göre cezalandırılması öngörülmüştür. Eski kanunda TCK'nun 141-142'nci maddelernden hüküm giyenlerin cezalandırılması esası bulunmakta, ancak 163'üncü madde yer almamakta idi.

4- Asker kişilerin işledikleri suçlardan dolayı verilen ölüm cezalarında kurşuna dizme yerine idam edilmesi esası getirilmiştir. Bu hükmün TCK'na uyulması için getirildiği belirtilmiştir.

5- 2'den fazla asker kişilerin toplu olarak üst veya amire itaatsizliğe, üst veamiri tehdide, zorlamaya veya öldürmeye ya da taarruza kalkması isyan olarak nitelendirilmiştir."

CHP'li sözcü Akbulut'un tasarının getirdiği önemli değişikliklerle ilgili açıklaması bu kadar...

Değişikliklerin ne kadar "demokratik" ve günün koşullarına uygun olduğunu anlamak güç değil!. Son derece "açıklık" getirildiği de çok açık!..

* Assubaylar "cezalandırmada" artık subay sınıfı ile bir tutulacak. (Eskiden er'lerle bir tutuluyorlardı...)

* Askerlik yaparken kaçanların, geçmiş askerlik hizmetleri sil baştan olmayacak.

* Bugüne kadar 163'ten hüküm giyenler de, Askeri Ceza Kanununa göre cezalandırılacaklar, 141 ve 142 hükümlüleri ile eşit duruma getirilecekler!

* Ölüm cezası kurşunla değil de ip'le yapılacak!

* Artık üç kişi değil, iki kişinin üst veya amire itaatsizliği isyan sayılacak!..

VE GİZLENENLER...

Herşey çok açık da, tasarının bir de 39. maddesi var. CHP'li sözcü Orhan Akbulut nedense yazılı açıklamasında bundan hiç söz etmedi. Oysa 39. madde ile getirilen yenilik de bir hayli "günün koşullarına" uygun! Aynen şöyle:

"- Türk Ceza Kanununun 141,142 ve 163'üncü maddelerinde yazılı olan cürümleri silahlı kuvvetler içinde veya askeri fabrika veya kurumlarda veya bunların mensupları arasında işleyenlerin cezaları üçte bir nisbetinde artırılır..."

Bu da son derece açık.

Bir memleketteişçi sınıfının, emekçilerin üzerindeki sömürü ne kadar artarsa, enflasyon oranları, devalüasyon oranları da, soyguncuların, sömürücülerin kar oranları da o oranda artar.

Paranın "üçte bir" oranında değer kaybına uğradığı bir sosyo-ekonomik düzende egemen sınıf ceza yasalarındaki hükümleri de o oranda artırmağa çalışır ve bunun "sözcülüğü"nü de sosyal demokratlara yaptırır: Ekonomide devalüasyon, ceza yasalarında revalüasyon!..

Ne kadar açık değil mi?..

li sanayici ve tüccarlarla bu konuda önemli mutabakatlar kurdu. Henüz Ankara'ya dönüp, İstanbul'un "okey"ini almadan "Büyük Yürüyüş" adındaki işareti verdi. Daha sonra gittiği İstanbul'dan da sağladığı mutabakat parlaktı...

- İşin para yanı kolaydı...

Basın tröstlerinin yıllanmış deney ve inceliklerle propaganda tekniğini seferber edecekleri de belli olmuştu.

Asker eskisi taktisyenler, 1 Nisan'da Kırıkkale'de görkemli bir prova yapılmasını uygun görmüşlerdi. Ancak 1 Nisan günü Kırıkkale'dekidurum tam bir fiyaskoydu. Kırıkkale'liler gösteriye itibar etmemişler, civar illerden gelenler de görkemli tabloyu oluşturmağa yetmemişlerdi...

15 Nisan'daki gösteri için daha çok para olduğu kadar daha başka unsurlar da gerekiyordu:

PANİK VE PLANLAR

Bombalar ve bu bombaların yurt düzeyinde kritik yerlerde patlatılması. Hem kitleleri korkuya uğratmanın, hem de tahrik edilmiş ve robotlaştırılmış kalabalıkların toplanma gücünü sağlamanın önemi gözönünde bulunduruluyordu...

Nitekim milyonlarca lira paranın sağlanması kolaylandı. Bombaların patlatılmaları yaklaşık süreleriyle gerçekleşti. Ancak postadaki gecikmeler nedeniyle bazı patlamaların sesi gecikti.

Olay ve gelişmelerin bu tablosu, işin içine son derece profesyonel organizasyonların karıştığını ya da karıştırıldığını da vurgulamaktadır.

Postalanan bombaların gönderildiği yerler de ilginçtir. YÜRÜYÜŞ'ün 154. sayısında yayımlanan "MHP'de panik ve Planlar" adlı yazının bazı satırlarını hatırlamakta yarar vardır:

"- MHP'nin şeytan üçgenlerinin bugünkü durumu, buraların bir saldırı ve terör üssü durumunda olmalarıyla anlatılabilir. Bu arada, üçgenlerin yoğunlaştırılmasına da çaba gösterilmektedir. Bu çabaların doğuya yönelik olması da ilginçtir. Sivas-Malatya-Erzincan üçgenleri oluşturulmuş, Erzincan-Erzurum-Bingöl üçgenleri kurulmuş, Erzincan ise iki üçgenin ayaklarını birleştiren ve böylece Tunceli'yi çember içine alan bir ana saldırı üssü durumuna getirilmiştir..."

Bu satırları tekrarladıktan sonra Hürriyet gazetesinde 1 Nisan günü yayınlanan bir haberi tabii ki, birinci sayfadan okumak gerekir. Habere göre, "MHP Tunceli İl Başkanı öldürüldü..."

Tunceli Valisi Namık Günel haberi tekzip edecek ve Hürriyet'te yayımlanan tekzip yazısında şunları söyleyecektir:

"- Tunceli'de öldürülen şahsın MHP il başkanı olduğu açıklandı, şeklindeki yazı başlığı gerçeğe aykırıdır. Zira bugüne kadar Tunceli'de MHP teşkilatı kurulmamıştır..."

Hürriyet'in Tunceli'ye verdiği değer önemlidir!

ZEHİR HAFİYELERİN ZEHİRİ

Şimşir başlıklarla on sütun manşetlerde, Malatya'nın içme suyuna zehir atan ve tahriklerini en azgın biçimlerde sürdüren bu gazetenin MHP haberlerine yalan yanlış da olsa eğilmesi boşuna değildi. Hele hele üçgenlerin kuşattığı Tunceli söz konusu olursa...

YÜRÜYÜŞ'ün MHP içlerinden edindiği istihbaratlara dayanan söz konusu yazısının şu satırları da ilginç olsa gerektir, hele bugünlerde:

"- Üçgenlerin yerleştiriliş biçimi de ayrıca ilginç olan bir başka yan daha vardı: Güneydoğu bölgesini bir miğfer gibi kuşatması, örtmesi...

MHP yöneticileri bu konuya nedense pek önem gösteriyorlardı. Bu konudaki planlar, bu bölgenin noktalar halinde içten vurulmasına ilişkindi. Hatırlı toprak ağalarına yaklaşılacak hatta bu uğurda "kürt milliyetçiliği" sayfaları da didiklenecek, sonuçta harekete onlar da kazanılacaktı..."

Gelişmeler göstermektedir ki, saati geldiğinde kendi adamını öldürtenler, daha hatırlı adamlarını daha büyük prodüksiyonlarda rahatça harcayabileceklerdir...

BOMBANIN FİTİLİ

Bu arada devekuşları örneği Tercüman'da çıkan bir yazı da ilginçtir. Gazete 1955'lerdeki 6-7 Eylül olaylarının fotoğraflarmı yayınlayarak Celal Bayar'ın ve Adnan Menderes'in yıkıntı alanlarını "derin" bir üzüntüyle gezişlerini hikaye ederken, Malatya'ya henüz hükümetin gitmemiş olduğunu eleştirdi.

Oysa Türkiye'de 6-7 Eylülleri kimlerin ne amaçlarla düzenledikleri açıklığa kavuşmuştur. O zamanki hükümetin bilgisi içinde Selanik'de patlatılan bomba ile tutuşan fitil İstanbul'da sonucun alınmasına yetmişti

6-7 Eylül ile Malatya olayı arasındaki benzerlik, hükümetler yönünden olmasa bile o zamanki bombayı patlatan MİT ajanının şimdi çok yüksek mevkide bir MİT şefi olmasından ibarettir ve o MİT' in de son aylarda, son haftalarda, son günlerde ne işlerle meşgul olduğu da başta iktidar olmak üzere kimsenin malumu değildir...

Olayların geçtiğimiz haftaki görünümü özetle budur. Ancak suçluluk yakalanmadığı ve kendisinden hesap sorulmadığı sürece ok yaydan çıkmış görünmektedir.

Nitekim geçtiğimiz Cuma günü bir basın toplantısı düzenleyen MHP Genel Başkanı, benzer olayların pek yakında Erzurum ve Kahramanmaraş'ta da meydana gelebileceğini örgütüne müjdelemiştir!..

Türkeş'in basın toplantısı yaptığı saatlerin arifesinde Kahramanmaraş'ta terör pedalına basmakta önemli girişimler yapılıyordu. Polis, "Yıldırım Komandoları Örgütü" ve "Esir Türkleri Kurtarma Örgütü" adında iki gizli örgütün varlığını ortaya çıkarmış ve bununla ilgili olarak 25 Ülkücüyü tutuklamıştı. Kahramanmaraş'ta da alevi parlatmanın zamanıydı. Tutuklananlar arasında MHP Kahramanmaraş milletvekili Mehmet Yusuf Özbaş'ın da oğlu bulunuyordu. Özbaş Ankara'dan Maraş'a gitmiş ve Cumhuriyet Savcısı Celal Mimaroğlu ile iki Ceza hakiminin makam odalarına girip, sözlü ve fiili bir saldırıya geçmişti.

Olay sabah 8.40 sularında olmuştu. MHP'li milletvekili yargıç ve savcıya ana-avrat sövüyor ve "Sizleri yaşatmayacağım" diye bağırıyordu.

Aynı gün haftalık basın toplantısını yapan Ecevit'e de bir gazeteci Ankara Cumhuriyet Savcı Yardımcısı Doğan Öz'ün katilinin bulunup bulunmadığını soruyordu. Ecevit'in cevabı ise "hayır henüz bulunmadı" oluyordu...

Doğan Öz'ün katilleri bulunmanuştı, hala da bulunamıyordu!..

İsmail Cem "TRT mücadelesini" Noktaladı: İstifa

İsmail Cem, geçen hafta sonunda istifa etti. 19 Nisan'da Başbakan tarafından TRT Genel Müdürlüğü'ne çağrılan Cem, 20 Nisan sabahı, istifa mektubunu gönderdi. Böylece 19 Nisan gecesi geç saatlerde Ecevit ile Cem arasında uzun süren pazarlıklar sonucu, hükümeti uzun süredir huzursuz eden bir konu çözümlenmiş oldu. Cem, istifa mektubunda, "TRT mücadelesinin sonuna geldiğini" söylüyordu. Özellikle TRT çalışanları, bu mücadele sözcüğünün ne anlama geldiğini bildikleri için gülmekten kendilerini alamadılar. TRT çalışanları, örgütleri TÜMDER, TÜTED, TMMOB ve Yeni Haber-İş Sendikası ile Karataş döneminde zorlu bir mücadele vermişlerdi. İşten atılmalar, sürülmeler, tehdit edilmeler hep "demokratik TRT mücadelesi" uğruna göğüslenmişti. İsmail Cem dönemini de yaşayan TRT çalışanları, Cem'in TRT' ye dönmesini istiyorlardı. Ama yalnızca yargı kararlarının uygulanması için. Cem tüm bu mücadeleyi "kendi adına, kendisi için" veriliyor göstermeye çalıştı. Ancak kamuoyu, amaçlananın ne olduğunu çok iyi anlamıştı. İsmail Cem, görünüşü kurtarmak için, düzenlenen toplantılara "mücadeleye devam" çağrıları göndermeye devam etti. Ecevit hükümeti işbaşına gelince mücadelenin artık adını bile etmez olan, bunun yerine "büyükelçilik pazarlıklarına" oturan İsmail Cem, giderayak istifa mektubunda bir "jest" daha yapmak istedi ve "mücadelesinin sonuna geldiğini" duyurdu. Başlamadan biten bir mücadeleye en çok sevinen de Ecevit oldu. Hükümetteki ortaklarına verdiği bir sözü daha tutmuş oluyordu.

"AVUÇLARINI YALASINLAR"

İsmail Cem'in istifa mektubunu başbakana gönderdiği gün, Ecevit onbinlerle bir toplantı yaptı. Ecevit'in verdiği sözleri tutmasının yarattığı "balayı" havası tüm bağımsızların yüzünde okunuyordu. Toplantıdan sonra, bağımsızların "lideri" Oğuz Atalay, hükümetin dağılıp dağılmayacağı yolundaki bir soruya şu karşılığı veriyordu:

"Avuçlarını yalasınlar. Sapasağlam duruyoruz."

Oğuz Atalay, hükümetten ne kadar memnun olduklarını anlata anlata bitiremiyordu. Hükümetten ayrılacaklarını umut edenler "çatlasın patlasın"dı. Oğuz Atalay'ın bu sözleri bazı kişileri azıcık "düşündürdü." Öyle ya, bundan sonra CHP'nin yapmadıkları, yapmak istemedikleri, beceremedikleri ve hiç bir zaman da beceremeyecekleri şeyin günahını nasıl onbirlerin üstüne yıkıp, "canım CHP tek başına iktidar değil ki. Baksanıza, bağımsızlar en ufak bir aksilikte ayrılmaya hazır. Hele bir tek başına iktidara gelsin, biz CHP'yi o zaman görürsünüz" diyemeyecekleri. Ama, iktidar olmanın nimeti yanında bu kadarcık külfete de katlanılırdı doğrusu!

Küçük Sinek Mide Bulandırır

Maocu ceride "Aydınlık"ın çıkışı ile birlikte iki gerçek de ortaya çıktı. Birinci gerçek, gazete çıkmazdan önceki bir beklenti ile ilgili. Dünyada ve Türkiye'de maoculuğun artık iyiden iyiye açığa çıkan karşı devrimci yönünü bilenler, bu akımın bir de günlük gazete ile bütünleşmesinden haklı bir tedirginliğe kapıldılar. Sanılan, maocu ceridenin, günlük gazete avantajlarının ve çarpıcılığının ardında, maoculuğu ustaca, dolaylı yoldan yapabileceği idi. Böylesi, daha büyük bir tehlike oluşturuyordu. Üstelik, bu sapık akımın önderleri, bu işlerin nasıl olacağını bilecek kadar "deneyimli" idiler.

Bu gerçekleşmedi. "Aydınlık" diğer sapık öğrenci hezeyanlarının günlük bir prodüksiyonu olarak ortaya çıktı. En bayağı maocu teraneler, "kör gözüm parmağına" cinsinden bir üslup ve habercilik anlayışı ile hergün piyasaya sürülüyor. Örneğin bugün Türkiye'de, birkaç sapık dışında "Rusya'ya karşı güçlenmek için" nötron bombasından yana çıkacak ilerici kalmadı. "Aydınlık" bunu da yapıyor. Buna benzer sapıklıkların daha nicesini yapıyor. Bu niteliği ile Aydınlık, Türkiye'deki maocuların mali olanaklar dışında hiç bir yeteneğe ya da ustalığa sahip olmadıklarını kanıtlamış oldu. Bu gerçek, daha sonra belirecek tiraj rakamları ile daha da kesinlik kazanacak.

Ortaya çıkan ikinci gerçek daha da ilginç. Bu gerçek, Türkiye'de CHP' nin kuyrukçuluğu için olduğu kadar maocu türünden en sapık akımlar için de hâlâ geçerli bir şemsiye oluşturmasına ilişkin. "Aydınlık" bunu İdeolojik ve pratik olarak kanıtladı. Türkiye'de kuyrukçuluk için olduğu kadar maoculuk için de en geçer akçenin CHP'cilik olduğu ortaya çıktı. "İdeolojik alanda" maoculuk mu yapacaksın? CHP'yi ve Ecevit'i en çok kollayan, en çok düşünen kişi pozuna büründeceksin. "Bütün partilerin (sosyalist parti de dahil) CHP'nin sağmdaolduğunu"yazacaksın. Sendikacılık mı yapacaksın? O zaman da CHP'lilerle birlikte sosyalistlerin karşısına çıkacaksın. "Anarşi" konusunda yazı mı yazacaksın? CHP ve Ecevit'e, Ecevit'in bakanı Elçi'ye yaltaklanma mesajları yazacaksın. En kolay devrimciliğin, en hızlı CHP'cilik olduğu gibi, en kolay maoculuğun da en hızlı CHP'cilik olduğu bu örnekler ile ortaya çıkıyor. Böylece, aynı zamanda, "CHP'lilikte CHP'lilerle yarışanlara" bir başka rakip daha çıkmış oluyor.

O kadar ki, genel olarak sosyalist ülkelerle ilişkiler kurulmasına, anlaşmalar imzalanmasına ağız dolusu küfür edenler, bugünkü hükümetin bu yoldaki olumlu girişimlerine ses bile çıkaramıyorlar. Çıkarırlarsa "tecrit olabilecekleri" biliyorlar. Böyleleri için "tecrit olmamanın" yolu açık: En hızlı CHP' cilik.

Maocular, etkinlik sağlamanın bir diğer yolu olarak da "zavallılık" atmosferinin yaratılmasını görüyorlar. Bilinçsiz kitlelerde böylece etkinlik ve ilgi sağlayacaklarını umuyorlar. Öyle ya... Zavallı maocular; 1 Mayıs'a alınmazlar, foto muhabirleri kongrelere sokulmaz, bir arama yapılır bunların merkez komitesi üyeleri tutuklanır... Bilinçsiz insanlar merak edecekler: Kimdir bu zavallılar? Neyi istiyor, neyi söylüyorlar? Bu merak, onları giderek maocu hezeyanlarla tanıştıracak. Umdukları, şimdilik bu. Umdukları, bulamayacaklar.

Ancak bütün bunlar maocu sapıklığı ve onun günlük hezeyanlarını küçümsemek için bir gerekçe olmamalı. Küçük sinek mide bulandırır. Bunlar yalnızca gazetelerini şöyle bir ellerine alanların midelerinin bulanmasına yol açmıyorlar. Aynı zamanda, her türlü provokasyona, patlamaya hazır bölgelerde mevcut sapıklıkların üzerine yeni sapıklıklar ekliyorlar. Mikrop olarak, iyi üreyebilecekleri bölgeleri seçmiş görünüyorlar. Nerede lumpenlik, nerede milliyetçilik, nerede aşiret çekişmesi varsa, oralarda üremeye çalışıyorlar. Sosyalist hareket, bu iğrenç mikrobu, bu küçük sineği etkisiz kılmak için ideolojik ve politik mücadelesini sürdürüyor. Maoculuğun kirli ellerinden yalnızca proletaryanın ileri kesimlerinin değil, köylülüğün, küçük burjuvazinin yakası da kurtarılacaktır.

Sosyalist hareketin etkinliği karşısında, bugün sarıldıkları CHP'cilik ve "zavallılık" da onları kurtaramayacaktır.

"NATO'YA HAYIR" KAMPANYASI

Türkiye İşçi Partisi'nin açtığı "Ulusal Bağımsızlık İçin Nato'ya Hayır" kampanyası bütün yurtta afiş, bildiri ve toplantılarla sürdürülmüştür.

Polis baskısına, Maocuların misyonlarına uygun engelleme çabalarına, faşistlerin saldırıları ve işçi sınıfının yiğit ve onurlu savaşçısı, TİP üyesi Yılmaz DEREBAŞI'nı haince katletmelerine rağmen kampanya başarıya ulaştı.

Ulusal BAğımsızlık bayrağı yığınlar içinde yükseldi. TİP Başkanlık Kurulunun 18.4.1978 tarihli bildirisinde söylendiği gibi "Dün Vedat, bugün Yılmaz ve daha niceleri boşuna ölmediler." Kurtuluş savaşında emekçi halkımızca yükseltilen bağımsızlık bayrağının indirilemiyeceği, 58 yıl önce babalarımızın yaktığı bağımsızlık ateşinin söndürülemiyeceği dosta düşmana bir kez daha kanıtlandı.

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bütünlüğünü kavrayamayarak, faşist terörün alabildiğine yoğunlaştığı koşullarda "Nato'ya Hayır" kampanyası açılmasını yadırgayarak, "Sırası mı şimdi?" diyenler aşıldı. Gelişmeler TİP'i doğruladı. Kampanya engellemelere karşın amacına ve kitlelere ulaştı.

Başlangıçta görülen suskunluk ve kampanyayı görmezlikten gelme tavırları, yükselen ulusal bağımsızlık bayrağı ile bir süre sonra yer yer olumlu yaklaşımlarla bir güçbirliği ve dayanışmaya dönüştü. Atılan ilk a ımlar yeterli olmasa bile anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelenin geleceği açısından umut verici oldu. Demokratik güçlerin eylem birliğinin somut hedeflere yönelik olarak, dayatmalardan, tek taraflı siyasi kazanç hesaplarından uzak olarak ve karşılıklı güven anlayışı içinde gerçekleşebileceği bir kez daha somutlandı.

İzmir'de düzenlenen toplantıda TİP Genel Sekreteri Nihat Sargın'ın "İşçi sınıfı ve emekçi yığınların, politik öncü ve sözcüleri Türkiye İşçi Partisi başta olmak üzere sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini sonuna kadar azimle sürdürmeye kararlı olduklarını, NATO'dan çıkmanın bu mücadelenin bir parçası olduğunu; ergeç bunda da başarı kazanılacağını" vurgulayan sözleri, kampanyanın kitlelere ulaşması kadar anlam ve boyutlarını da vurguluyordu.

Adana'da "NATO'ya Hayır"

BASKILARA RAĞMEN

Bütün yurtta, dağıtılan yüzbinlerce bildiri, duvarlarda, köşebaşlarında Ulusal Bağımsızlık çiçekleri açtıran afişler yanında Amasya'da, Adana'da, İzmir'de, Kayseri'de, Karamürsel'(Kocaeli)de, İstanbul'da ve daha birçok yerde düzenlenen kapalı salon toplantıları ile kampanya geçtiğimiz hafta doruğuna ulaştı. Yurtseverler, demokratlar, ilericiler, sosyalistler 22 Nisan Cumartesi günü 'TİP' nin Ulusal Bağımsızlık için NATO'ya Hayır" çağrısına uyarak Ankara'da Tandoğan meydanında buluştular.

Kapalı salonlarda düzenlenen toplantılarda, Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Kurulu üyeleri yanında, yerel örgüt temsilcileri ve diğer kitle örgütleri temsilcileri de konuşmalar yaptılar.

TİP Amasya İl örgütünün düzenlediği "Ulusal Bağımsızlık İçin Nato'ya Hayır" toplantısı, polisin ve idari makamların çıkardıkları güçlükler ve gözaltına almaların MC döneminden geri kalmadığı başarılı bir afişleme ve bildiri dağıtımından sonra 9 Nisan Pazar günü yapıldı. TİP İl Başkanı, İl sekreteri ve Merzifon ilçe başkanından başka TİP MYK üyesi Nurdan Orpen'de bir konuşma yaptı. Toplantı "NATO'ya Hayır", "Bağımsız Türkiye", "Faşizme Geçit Yok", "Sosyalist Türkiye" sloganlarıyla daha da canlılık kazanarak başarıyla sonuçlandırıldı.

Adana'da ki 16.4.1978 Pazar günü düzenlenen toplantı il başkanının konuşmasıyla açıldı. Daha sonra konuk konuşmacılar olarak "Sanayi İşçileri

DİRENENLER VE YAN ÇİZENLER

Ankara Sular İdaresi, Türkiye'deki benzeri birçok özel ya da kamu kesimi işyerleri gibi, çalışanlarının çözüm bekleyen sorunlarıyla dolu bir işyeri. Çalışanların birçok demokratik ve ekonomik talepleri burada da yönetim tarafından ayaklar altında çiğnenmekte. Bu arada, çalışanların yararına düşünülmüş düzenleme ve kuruluşlar da yönetim ve yandaşlarınca kendi çıkarları uğruna amaçları dışında kullanılmakta. Çalışanlar kendi sorunlarına, ekonomik ve demokratik hak ve taleplerine sahip çıkmadıkça durum da değişmemekte.

Ankara Sular İdaresinde olup bitenler bu konularda çok öğretici oldu. Olanlar yalnızca, çalışanların nasıl çalıştırıldığınca sömürüldüğü, çalışanların kendileri sorunlarına sahip çıkıp, somut konularda, örgütlü olarak hakları için mücadele etmedikçe durumun değişmeyeceğini göstermekle kalmadı. Bu arada "ilerici" geçindikleri halde, özde burjuvaziye, egemen sınıflara "koltuk değneği" oluşturan birçok çevrenin de maskelerini bir kez daha yüzlerinden düşürdü.

Ankara Sular İdaresinde çalışanların çözüm bekleyen sorunları arasında, yardımlaşma sandığının gerçekten üyeleri yararına çalıştırılması ve tabldot sorununun çözümü gelmekteydi.

Ankara Sular İdaresi çalışanları yardım sandığı, yıllardır yönetime yakın unsurların elinde idi. Bu unsurlar, idare ile işbirliği halinde çalışanların emeği ile biriken fonları kendi ve yandaşlarının çıkarları için büyük bir pervasızlıkla kullanmakta, sandığı bir çiftlik gibi yönetmekteydiler. Sandıktan üyelere yapılan borç para yardımı ise "devede kulak misali" cimrice dağıtılan beş-on kuruştan öteye gitmiyordu. Durumun değişmesi için harekete geçen demokrat, ilerici, sosyalist işçiler, bu duruma son vermek, hesap sormak için çalışmalara başladılar. Bu arada, sandığın genel kurullarının 10 yıldır çalışanların, üyelerin denetiminden kaçırılarak, bu kişilerin herhangi birisinin evinde ya da bir lokantada, sandığı çiftlik gibi yönetenlerin kendi aralarında, yapıldığı tespit edildi. Bu durumu ve yönetimin yaptığı başka kirli işleri, haksız, usulsüz kullanımları belirleyen işçiler, olanları bildirilerle tüm çalışanlara açıklayarak, olağanüstü bir genel kurul toplanması için yeterli imzayı topladılar. Genel kurulda seçimleri kazandılar.

Bundan sonra, sandığın yasalara ve tüzüğe uygun çalışması için gerekenler yapıldı ve yardımlaşma sandığı bir tüketim kooperatifi haline getirildi. Sonra olağan genel kurul dönemi geldi.

Olağan genel kurulda, yardımlaşma sandığını çalışanların çıkarları için ve yasalara uygun olarak yöneten ekibin karşısına, işyerinde oluşabilecek ve adeta bir "kutsal ittifak" kuran en geniş bir muhalefet grubu çıktı. Muhalefet Genel-İş yönetim kurulunun yönlendirdiği, CHP yönetimi yandaşları, maocular ve goşistlerden oluşuyordu. Somut, tutarlı ve dürüst çalışmaları ile geniş tabanlı, örgütlü bir hareket oluşturan demokratlar, ilericiler, sosyalistler bu seçimi de tekrar kazandılar.

Ancak, sorunlar burada bitmiyordu. Çalışanların demokratik taleplerinden birisi de yemekhane sorunu idi. İşyerinde "ilerici" geçinen birçok kişi olduğu halde 10 yıldır büyük şikayet konusu bu soruna sahip çıkan olmuyordu. Yemekhanenin başında tavandan tayinle getirilen CHP yönetimine yakın bir idareci vardı. İlerici geçinen goşist ve maocular için CHP yönetimine şirin gözükmek amaç olduğundan, bunlar için çalışanların talepleri önem taşımıyordu. İlericidemokrat, sosyalist işçiler uzun bir çalışma ile ve ele geçirilen delillere dayanarak, yönetimin hatalarını sergileyen bir bildiri dağıttılar; arkasından, talepleri içeren bir imza kampanyası açıldı. Talepler işverene üç temsilci aracılığıyla iletildi. Yönetimden tatmin edici cevap alamayınca pasif direniş kararı alındı. 580 üyenin arasında ancak 30 kişi direnişe katılmayarak, yemekhaneye gitmeye devam ettiler. Bunlar, müdürler, şefler, müdür yardımcıları ve maoculardı. Bu arada bazı gruplarda direnişin CHP' yi yıpratmak için hazırlandığı gibi bir görüş yaymaya çalıştılar.

Çalışanların güncel somut sorunlarının, demokratik haklarının işverenden talep edilmesi ve bunun için mücadelenin CHP'yi yıpratmakla ilişkisini düşünmek ancak "ilericilikleri" CHP.şakşakçılığından öte gitmeyenlerin işi olabilirdi. Kendilerine "halkın yolcusu" adını takan burjuvazinin bu koltuk değneklerinin çalışanlar arasında etkili olabilmelerine olanak yoktu. Nitekim direniş ve kampanya geniş kitlenin desteği ve mücadelesi ile yaygınlaştı. Çalışanların 4 talebinden 3'ü kabul edildi. Yönetim ise "intikamını" çalışanların örgütlü, somut konuları hedef alan mücadelesine öncülük eden 8 kişiyi disiplin kuruluna vererek almaya çalışıyor. Ayrıca, bu emekçiler, belediyenin kıyımcı başkanı Ali Dinçer'e de şikayet edildiler.

Ancak, bu yıldırma ve intikam alma girişimleri, örgütlü ve somut hedeflerde mücadele etmenin, hakları almada temel ilke olduğunu bilen demokrat, ilerici, sosyalist emekçilerin mücadelelerini engelleyemez. Mücadele, daha kararlı ve örgütlü bir biçimde, kendilerine "ilerici" süsü verenlerin maskelerini de alaşağı ederek sürecek. Yeni ve kalıcı başarılara doğru.

İşte Saldırganlar; Hani İşlem?

"Saldırganların yakalanmasına çalışılıyor", "suçlular aranmaktadır"vb.. Bunları, radyolarda sık sık duyarız, gazetelerde okuruz. Bir umutla, suçluların gerçekten yakalanacağına, cezalarını bulacaklarına inanırız. İyi ama ya suçlular belli ise? Ya saldırganların kimlikleri biliniyorsa? O zaman ne olacak?

Ankara'da Niğde yurdu, niteliği, barınanları bilinen yurtlardan biri. Geçenlerde bu yurdun önünde iki TÜM-DER üyesi faşist saldırganlar tarafından saldırıya uğramıştı. TÜM-DER üyesi bir kişi, bu saldırı sonucunda ağır yaralanmıştı. Saldırganlar ise şunlardı: Ülkücü Hüseyin Günay Başbakanlık Devlet İstatistik Enstitüsünde çalışmaktadır. Diğer saldırganlardan Ramazan Tuzluca ve Veli Yalçın ise Milli Eğitim Bakanlığı, Orta Öğretim Genel Müdürlüğü arşiv servisinde çalışmaktadırlar. Üçü de Niğde öğrenci yurdunda kalmaktadırlar.

Saldırıya uğrayanlardan diğeri, saldırganları saptamış ve kimliklerini Cebeci karakoluna bildirmiştir. Ancak ogün bugün, Cebeci karakolu tarafından hiç bir araştırma yapılmamıştır.

Olayın bundan da öte bir yanı vardır. Yaralı öğrencinin hastaneye götürülmesi sırasında, olay yerine gelen Çankaya Emniyet Amirliğinde görevli iki polis, yaka numaralarını sürekli olarak gizlemişler, bu arada da saldırıya uğrayan TÜM-DER üyelerine, İçişleri Bakanına ve Ankara Valisine galiz küfürler etmişlerdir.

Bütün bu olaylar üzerine, saldırıya uğrayanlar son olarak bir dilekçe ile valiliğe başvurmuşlardır. Ancak dilekçe bugüne kadar herhangi bir işlem görmemiştir.

Küçük bir örnek. Neyi gösterdiği de açık. Polis kadroları ülkücü görevlilerden temizlenmedikçe, faşist odakların üzerine kararlılıkla yürünmedikçe, Türkiye'de "anarşi" denen olayı önlemeye imkan yoktur. "Anarşi"den en çok yakınanların, bir de bu gerçeği görmeleri gerekir.

YIĞINLARA ULAŞTI

İzmir'deki görkemli toplantı

Derneği", Tarsus TÜTED temsilcileri konuştular. DİSK 2. Bölge Temsilcisinin mesajı okundu. GENÇ ÖNCÜ adına yapılan konuşmadan sonra söz alan TİP Başkanlık Kurulu üyesi Yalçın Cerit konuşmasını büyük bir çoşkuyla atılan "Sosyalist Türkiye", "Silahımız Partimiz", "Bağımsız Türkiye", "Nato'ya Hayır" sloganları arasında tamamlandı. Son olarak İşçi-Kültür Derneği Koro'sunun sunduğu programla, toplantı örnek bir disiplin içinde başarıyla sonuçlandı.

İZMİRDEKİ BÜYÜK GECE

İzmir'in başta bütün gecekondu semtlerine ve fabrikalara dağıtılan 90 bin bildiri ve afişleme ile başlayan "Ulusal Bağımsızlık için Nato'ya Hayır" kampanyası 16 Nisan gecesi görkemli bir toplantıyla doruğuna ulaştı. Ön hazırlıkları çok dar bir zaman parçasına sıkışan toplantı geniş bir destek gördü, dörtbinin üzerinde işçi, emekçi ve öğrencinin katılmasıyla gerçekleşti. Çok sayıda demokratik kitle örgütü ve sendika geceye bizzat katılarak, mesaj göndererek omuz verdi. Aynı örgütler gecenin davetiyelerinin dağıtımında görev üstlendiler.

Gece TİP İzmir İl Başkanı tarafından açıldı, Nato'ya ve Amerikan emperyalizmine karşı mücadelenin ilk şehidi Vedat Demircioğlu ve dünyanın dört bir yanında barış bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde hayatlarını yitirenler için saygı duruşu yapıldı. Daha sonra konuşan TİP Genel Sekreteri Nihat Sargın Türkiye'nin adım adım emperyalizmin boyunduruğu altına alındığını anlatarak sözü, ABD ile ilişkilere getirdi ve şöyle dedi: "Ambargo'nun kalkmasıyla üslerin eskiden olduğu gibi faaliyetlerini sürdürmelerine olanak doğacağı ileri sürülürken, iki yıl önce parafe edilen Savunma İşbirliği Anlaşması'nın artık eskidiği, günün koşullarına göre yeniden ele alınıp gözden geçirilmesi gerektiği konusunda hükümet çevrelerinin görüş belirttiği gazete haberleri arasındadır. Gene gazete haberlerine göre bütün bu, yeniden ele alıp gözden geçirme istekleri üsler için daha fazla kira istemine gelip dayanmaktadır. Hemen belirtelim ki, iki yıl önce anlaşma parafe edilirken Başkanlık Kurulumuzun açıkladığı üzere vatan toprakları kiralık veya satılık olamaz..."

Geceye katılan işçi sınıfının dostları, parti üyesi Rahmi Saltuk, Genco Erkal ve Parti Korosu gecenin amacına uygun türküleri, şiirleri ve marşlarıyla bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesine güç kattılar.

Gecenin en önemli yanlarından birisi değişik siyasal görüşlere sahip örgütlerin ortak amaçlar etrafında birleşebileceklerini göstermesiydi. DİSK'e bağlı Sosyal-İş ve Keramik-İş sendikaları İzmir şubeleri, TÖB-DER İzmir, Manisa ve Ortaklar Şubeleri, TÜM-DER Manisa Şubesi, TMMOB'ye bağlı Elektrik, İnşaat, Kimya, Makina, Mimarlar, Ziraat Odaları, Türk Hemşireler Derneği İzmir Şubesi, İşçi Kültür Derneği, İGD İzmir, Yeşilyurt, Karşıyaka, Bornova Şubeleri tam bir sorumluluk bilinci içinde Ulusal Bağımsızlık Mücadelesine Omuz veren Demokratik kitle örgütleri ve sendikalar oldular.

PARTİYE GÜVEN

Türkiye İşçi Partisinin düzenlediği toplantıların önemli özelliklerinden birisi olan işçilerin, memurların toplumun çeşitli kesimlerinden emekçilerin büyük bir güven duygusu içinde, çocuklarıyla birlikte toplantılara katılması bu görkemli gecede de gözlemlendi. Kadın, erkek, genç, çocuk hep birlikte Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geleneklerine sahip çıktılar, Ulusal kurtuluş bayrağını yükselttiler.

21 Nisan Cuma Akşamı İstanbul'da düzenlenen toplantıda TİP Genel Başkanı Behice Boran konuştu. Emekçi halkımızın ulusal bağımsızlık davasına sahip çıkışını simgeleyen bu görkemli toplantı, katılanların bilinç ve kararlılığı,ülkemizin aydınlık geleceğine olan inanç ve güveni bir kere daha gösterdi. Gece'ye Türkiye İşçi Partisi korosu yanında sanatçı ve konuşmacı olarak katılan Zeliha Berksoy, Onat Kutlar, Timur Selçuk, Rahmi Saltuk, Demirtaş Ceyhun ve Kemal Özer çoşkulu gecede ulusal bağımsızlık bayrağının yükselmesine konuşmalarıyla, sanatlarıyla omuz verdiler.

Türkiye İşçi Partisi'nin yığınlara ulaşan ve Ulusal Bağımsızlık bayrağını yığınlar içinde, her türlü baskı, engelleme ve cinayetten yılmadan yükselten kampanyası devam ederken, GENÇ ÖNCÜ örgütü Dernek merkezinde düzenlenen bir basın toplantısı ile 15-23 Nisan günleri arasında sürdürülecek "Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır" kampanyasını Başkanı Basın toplantısında Genç Öncü başkanı A.Atalay "Nato gençlik için ölüm, işsizlik ve yoksulluk demektir." diyerek Türkiye gençliğinin niçin ulusal bağımsızlığı savunduğunu, niçin NATO'dan çıkılmasını istediğini somut bilgi ve olaylara dayanarak açıkladı.

GENÇLİK "NATO'YA HAYIR" DİYOR

GENÇ ÖNCÜ'nün Türkiye gençliğinin geçmişte verdiği ulusal bağımsızlık ve anti-emperyalist mücadele geleneğinin sahibi ve izleyicisi olduğunu simgeleyen ve Türkiye'nin çeşitli yerlerinde toplantılar ve gösterilerle sürdürülen kampanyanın ilk adımı, 16 Nisan pazar günü Ankara'da Eti sinemasında düzenlenen "Yeni sömürgecilik, Nato ve 65-75 dönemi Anti-emperyalist Gençlik Hareketleri" konulu bir panel oldu. Daha sonra 19 Nisan 1978 günü Adana-İncirlik, Diyarbakır-Pirinçlik, İzmir-Çiğli, Amasya-Merzifon, İzmir-Karamürsel, Ankara-Mürted, Ordu-Perşembe ve Eskişehirde bulunan NATO ve Amerikan üsleri önünde, basın toplantıları düzenlendi. GENÇ ÖNCÜ'nün basına yaptığı açıklamada şöyle deniyordu:

"Bugün, Türkiye sınırları içinde bulunan fakat Türkiye halkının giremediği, tellerle çevrili topraklarımızın önünde sizlere sesleniyoruz."

"İşçi ve emekçi sınıfların ve onların yanından yürüyen gençliğin NATO'dan ve ABD ile yapılan ikili anlaşmalardan hiçbir çıkarı yoktur. NATO ve İKİLİ ANTLAŞMALAR Türkiye halkı ve gençliği için baskı, zulüm, işsizlik ve yoksulluk demektir.

"Biz GENÇ ÖNCÜ olarak geçmişte olduğu gibi bugün de ABD ile yapılan tüm ikili antlaşmalara hayır diyoruz..

"Emperyalizmin saldırı üssü olarak kullandığı ve dünya barışını tehdit eden ABD ve NATO üslerine hayır diyoruz"

İLGİNÇ BİR KONUŞMA

GENÇ ÖNCÜ'nün bu anlamlı eylemi, Ankara-Mürted üssünde, Örgüt başkanı Atalay ile üs komutanı arasında geçen ilginç konuşmayla Emperyalizme, NATO'ya karşı verilen Ulusal Bağımsızlık mücadelesinin bir yurtseverlik görevi olduğunu da bir kere daha ve ibretle gözler önüne seriyordu. Üs önünde basın toplantısını düzenleyen Atalay ve arkadaşlarıyla basın mensuplarına üs komutanı daha ileri, içeriye giremiyeceklerini söylüyordu. Atalay'ın yanıtı ise esasen daha içeriye girmiyecekleri idi. Komutanın yanıtı "isteseniz de giremezsiniz" oldu. Atalay'ın cevabı gür bir sesle geldi. "Ya siz, siz girebiliyormusunuz?" Komutan şaşırmıştı, kısık bir sesle gerçeği söyledi: "Orası doğru, biz de giremiyoruz."

Bu utanç verici sahne "ulusal bağımsızlık için NATO'ya Hayır" kampanyasının haklılığı ve yerindeliğini tek başına kanıtlamaya yeterlidir. Ama, kampanya yığınlara mal oldu. "Dün Vedat, bugün Yılmaz ve daha niceleri boşuna ölmediler." Emekçi halkımızca yükseltilen bağımsızlık bayrağı indirilemeyecek, mücadele kesin başarıya kadar sürecek.

Genç Öncüler Mürted üssünde

Yılmaz Derebaşı İçin

"Hep esirler geldi anne
Benim babam gelmedi"

I

Bir tohum düştü yere
emeğin sevdasından
emeğin bereketine
nurtopu gibi bir
tohum düştü yere.

II

Bereketin senin
soluğu ve yağmuru
göznuru dünyanın:
İşte bahar!

Nasıldayanılır buna
Çatladı kalbim

III

Fırtınalar ve başka yağmurlar
sel suları
kaç kez ağladım sevincimden
kaç kez şür yazdım sana
"bu dallara dokunulmaz
ölürüm
dokunulmaz
nesular
ne fırtına."

IV

Gençliğin senin
gözlerin gibi
dünyanın çiçekleri
gülüşün
nasıl da bağlandım gülüşüne
kuşlar gibi.

V

Ben hiç baba olmadım
dayanamam ayrılıklara
ama hasrete dayanırım
oğlum benim
örgütlülüğüm
beni düşünme sen
sesim güzel değil
ama türküler güzel
türkü söyler gene dayanırım.

VI

Bir daha yağmur başladı
saçlarım ve ceketim ıslandı
ceplerime doldurdum yağmuru
gencecik kalbine ağladım
bir çiçek açtı birden
çatladı bahar.

VII

Bildirilerle duyurduk bunu da.

SALİH ECER

Malatya Olayları

BİR FAŞİST TER

Malatya Belediye Başkanı Hamit Fendoğlu'nun, evine yollanan bir bombanın patlaması sonucunda yakınları ile birlikte ölmesi, son yılların en büyük terör olaylarından birine yol açtı. Türkiye kamuoyu, dikkatlerini bu olaylara yoğunlaştırdı. Gazetelerin manşetlerinde, hep Malatya vardı. Meclislerde, kulislerde, politik sohbetlerde konu yine Malatya idi.

Olayların somut cereyan ediş biçimi bir yana, Malatya'da olup bitenler, faşizmin hangi verilerden yararlandığı, hangi tahrik yöntemlerini kullandığı, politikasını nelerin üzerine inşa ettiği gibi konularda ilginç bir laboratuvar niteliğini taşıyor. Kuramsal yapıtlarda bol bol rastladığımız "işçi sınıfının birliği", "faşizmin suni ayrılıkları körüklemesi", "sapık akımların, burjuvazinin ekmeğine yağ sürmesi" gibi saptamalar, Malatya olaylarında bir kez daha somutlandı. Bilimsel sosyalistlerin, Malatya olaylarının üzerine bu yönleri ile eğilmeleri gerekiyor.

NEDEN MALATYA?

Evet, neden Malatya? Neden Pazarcık? Neden Doğu ve Güneydoğu?

Çok kişinin kafası, bu sorularla dolu. İçişleri Bakanından, sokaktaki yurttaşa kadar birçok kişi bu soruları soruyor, cevabını arıyor. Bombanın herhangi bir başkasına değil de Malatya Belediye Başkanına yollanmasının; olayların bu boyutta tırmanmasının bir başka kentte değil de Malatya'da gerçekleşmesinin hiç kuşkusuz bazı nesnel nedenleri var. Türkiye burjuvazisinin Türkiye ölçeğindeki planları ile Malatya'nın bu nesnel koşullarının bütünleşmesi "Neden Malatya" sorusunun cevabını ortaya koyuyor. Burjuvazinin genel planları bir yana, önce Malatya'nın özel koşulları üzerinde durmak gerekiyor.

Birinci veri: Yörenin diğer bazı illeri ile karşılaştırıldığında, Malatya'da işçi sınıfı nicel olarak hayli fazla. Sümerbank, Tekel, Şeker Fabrikası, Demiryolları, Boya Sanayii, İpaş gibi bazı işyerleri ile birlikte, Malatya'da merkezdeki işçi sayısı 20 bini aşıyor.

İkinci veri: Malatya, Türkiye'de ırk ve mezhep ayrılıklarının, taraflar arasındaki sayılarda bir denge bulunması nedeniyle hem "diken üstünde" bulunduğu, hem de öteden beri bu ayrılıkların körüklendiği illerin belki de başında yer alıyor. Türk-Kürt, Alevi-Sünni, Sünni-Kürt vb. gibi ayrımlar, bu bölgede öteden beri egemen güçler tarafından körüklenen ayrımlar.

Üçüncü veri: İşçilerin, toprakla olan bağlarının bütünü ile kopması olgusu henüz Malatya'da gerçekleşmiş değil. İşçilerin büyük çoğunluğu kırsal kesimle bağlarını koruyorlar.

Dördüncü veri: Malatya'da ilerici-demokrat birikim hayli yüksek. Ancak,Türkiye'nin birçok yerinde olduğundan da öte, Malatya'da "parti" kavramının benimsenmesi süreci hayli gerilerde. Üstüne üstlük, 1971'den önce ortaya çıkan ve halk tarafından kesinlikle benimsenmeyen kimi girişimlerin "parti" adına yapılması, burada parti saygınlığının daha da öte darbeler yemesine yol açmış. Bu durumun sonuçlarından biri de, "devrimcilik" adına parti dışı, disiplinsiz hareketlerin ve bu arada özellikle maocu ve goşist akımların Malatya'da tutunabilmesi.

Beşinci veri: Merkezdeki ilerici birikime rağmen, bu birikimi maocu-goşist akımların militanları ile özdeleştirmek kesinlikle mümkün değil. Tersine, halkın büyük bir çoğunluğu, başta işçiler olmak üzere, bu akımların sivri militanlarını benimsemiyor. Onlara sahip çıkmıyor. Bu veri, faşistlerin de özellikle yararlandığı, halkı sol'dan soğutmak için kullandığı bir yöntem oluyor.

OLAYLARDAN KISA BİR GÖRÜNTÜ

Olayların cereyan ediş biçimine ve sonuçlarına geçmeden, bu verilerin nasıl bir süreç içerisinde "neden Malatya" sorusunun cevabını verdiklerini anlamak mümkün değil. Bu nedenle, ölüm olayından sonra, Malatya'da estirilen teröre kısaca değinmek gerekiyor.

Önce, faşist militanların başını çektiği eylemlerin, önceden planlı bir biçimde başlatıldığını belirtmek gerekiyor. Daha Hamit Fendoğlu'nun öldürüldüğü gece, faşistlerin merkez postanesini bombalayarak ilk eylemlerini "koydukları" bilinlyor. Aynı

MALATYA'DAKİ SON OLAYLAR, FAŞİZMİN HANGİ VERİLERDEN YARARLANDIĞI, HANGİ TAHRİK YÖNTEMLERİNİ KULLANDIĞI, SOMUT POLİTİKASINI NELERİN ÜZERİNE İNŞA ETTİĞİ GİBİ KONULARDA İLGİNÇ BİR LABORATUVAR NİTELİĞİ TAŞIYOR. AYNI ŞEKİLDE, KURAMSAL YAPITLARDA BOL BOL RASTLADIĞIMIZ "İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ", "FAŞİZMİN SUNİ AYRILIKLARI KÖRÜKLEMESİ", "SAPIK AKIMLARIN BURJUVAZİNİN EKMEĞİNE YAĞ SÜRMESİ" GİBİ SAPTAMALAR, MALATYA OLAYLARINDA BİR KEZ DAHA SOMUTLANDI.

şekilde, daha sonra Malatya'nın bir ilçesinde cesetleri bulunan üç öğrencinin daha o geceden kaçırılarak kurşuna dizildiklerine kesin gözü ile bakılıyor.

Olayların asıl bölümü ertesi sabah ile başlıyor. Turan Emeksiz mahallesinin ağzında görülen ilk kalabalığın başında Ülkü Ocaklılar ve MHP'liler bulunmaktadır. En önde yürüyen bu grubun, gerçekten "öncülük"le ilgili bir işlevi vardır. Ellerinde büyük sopalar bulunan bu grup, özellikle tahrip edilecek yerleri artlarındaki kalabalığa işaret ediyorlar. Örneğin bir sıra işyeri arasında, MHP'li olarak bilinen Foto Arzu'ya dokunulmuyor. Olayların başında böylesine bir "bilinç", "disiplin" ve yönlendirme söz konusudur. Demir kepenkleri çekili bir dükkana, demiri kesmek üzere hızarla saldırılması da aynı "planlama"nın bir ürünü olsa gerek.

Aynı şekilde, basıldığı ve tahrip edildiği anda içinde insanların bulunduğu dükkanlarda ve işyerleride, olayların başında, bu insanlara kesinlikle dokunulmuyor. Anlaşılan "plan" henüz cinayeti gerektirmemektedir. Olayların ilk aşamasında bu gibi hususlara riayet edilmesi, "kendiliğinden bir patlama" dan çok planlı bir tertibin kanıtlarını oluşturuyor.

Daha sonra, Türkiye İşçi Partisi, Töb-Der, Tüm-Der gibi kuruluşların bulunduğu Barış İşhanı en şiddetli saldırıya uğruyor. Bina yakılıp yerle bir ediliyor. Olaylar bundan sonra "kendiliğinden" bir niteliğe bürünüyor. MHP'li militanlar, bu dönüm noktasından sonra hiç olmazsa en önde görülmüyorlar. Olayların kendiliğinden yanının öne çıkması üzerine de talan ve yağma başlıyor. Kuyumcu dükkanları, tuhafiyeciler, ayakkabıcılar, bu kez pek ayırım da gözetilmeksizin yağmaya uğruyor. Bir ayakkabıcı dükkanı, olaylardan sonra eski ayakkabılarla dolu olarak bulunuyor. Yağmacılar, kendi ayakkaplarını dükkanda bırakıp, yenilerini giymişlerdir.

DİKKATİ ÇEKEN BAZI NOKTALAR

Olayların sürdüğü saatler, şehirde tam bir panik havasının estiği saatlerdir. Eşyalarını toplayıp Malatya'yı terkedenler oluyor. Malatya'da görev yapan memurlar ise, evlerinden taşınarak, aileleri ile birlikte devlet dairelerinde kalıyorlar. Fabrikalar, okullar ve diğer işyerleri tatile gidiyorlar. Birçok işyeri, işçilerine ücretsiz izin veriyor.

Olaylara ilişkin olarak dikkati çeken ve daha önce sözünü ettiğimiz verilerle bir bütün teşkil edecek olan başka gözlemler de vardır. Örneğin, sanılanın aksine, Malatya'ya giriş çıkış öyle sıkı bir biçimde kontrol ediliyor değildir. Deyim yerinde ise, Malatya'ya giriş çıkış, tam anlamı ile serbesttir. Bunlara ek olara, Elazığ, Kahramanmaraş gibi il merkezleri ile kıyaslandığında faşistlerin gücü, Malatya'da o kadar fazla değildir. Olaylar sırasında, Malatya'ya 1.5 saat çeken Elazığ'dan ve 3 saat çeken Kahramanmaraş'tan takviye faşist birliklerin geldiği, kentteki herkes tarafından bilinmektedir.

Bunun dışında, dikkati çeken bir diğer nokta da, faşistlerin işçilerin yoğun bulunduğu mahallelerde olay çıkartmaktan kaçınmaları, işçileri doğrudan doğruya karşılarına almaktan çekinmeleridir. Bunun bir uzantısı olarak, Hamido'nun merkeze bağlı Bulgurlu köyü dışındaki köyler deolaylardan uzaktutulmaya çalışılıyor. İşçilerin köylerle sıkı bağlantılarını bilen faşistler, hem işçileri hem de bağlı bulundukları köyleri bu nedenle olaylara hedef yapmaktan kaçınmaktadırlar.

Üzerinde durulması gereken bir nokta da o güne dek "halkın mücadelesinin gün geçtikçe yükseldiğini" durmaksızın tekrarlayan, en keskin, en sivri sözleri eden sözde "solcu" bazı liderlerin ortada hiç gözükmemeleridir. Burada söz konusu olan hiç kuşkusuz kişilerin cesaretini, bir provokasyon olayını vesile ederek ölçmek değildir. Söz konusu olan, goşist ve maocu çevrelerin, öteden beri halka verdikleri zararın bir örneğini sergilemektir. Malatya'da sapık akımların elebaşları, her olayda, her "eylem" sonucunda, kesinlikle yerli halk tarafından benimsenmedikleri ilerici bilinen mahallelere kaçarak kabağın burada yaşayan halkın başına patlamasına neden olmalarıdır. Bu konunun taşıdığı önem üzerinde, ileride ayrıca duracağız.

En başta "sağ-sol" çatışması, "dinsizler ile müslü-

TİBİN ANATOMİSİ

Olayların özü, katledilen bir insana saygı gösterisi değildi. Baştan sona bir faşist tertipti söz konusu olan. Bu tertip için Malatya'nın seçilmiş olması da bazı nedenlere dayanıyordu. Yerlilerle birlikte Elazığ ve Maraş'tan yığılan faşist militanlar, tahrikçilik görevini yerine getirdiler.

lalatya'da olanlar, Türkiye' e faşizmin hangi çelişkileri ömürdüğünü, politikasını ne- in üzerine inşa ettiğini göste- yor. Hiç kuşkusuz, Malatya' a olanlardan ilerici, demok- at güçler de büyük dersler ıkaracaklardır.

manlar'' arasındaki bir kavga görünümünü taşıyan olaylar, daha sonra bu yanını büyük ölçüde kaybediyor. Daha sonra, aynı 6-7 Eylül olaylarında olduğu gibi, başıbozuk bir talancılık, yağınacılık ön plana çıkıyor. Faşist militanlar, önce somut ve kesin hedeflerle, bilinçli bir "şok" yaratmış, daha sonra da olaya bir "anarşi", "kendiliğinden patlama" görünümü vermeye çalışmışlardır.

MALATYA'YA ÖZGÜ BİR PLAN

Şimdi, bütün bu verilerin ışığında, olayların Malatya'ya ilişkin yanları üzerine genel bir değerlendirme yapmak gerekiyor.

Malatya, bazı başka iller ile birlikte, büyük burjuvazinin, faşist odakların, gizli mitrakların nazarında bir tür "en zayıf halka" olma özelliğini koruyor. İlerici birikimin yoğunluğu, işçi sayısının çokluğu, burjuvazi ve faşist hareket için bir korku vesilesi. Ancak bu korku vesilesi, aynı zamanda faşistlerin ve onların ardındaki güçlerin yararlanacağı bazı olumsuzlukları da içeriyor. Şimdi bunları sırası ile incelemek gerekiyor.

İşçi sınıfının sayısal çokluğuna karşın, işçi sınıfını bölücü akımlar Malatya'da odaklanmıştır. Örneğin, alevi-sünni ayırımı işçiler arasında körüklenmektedir. Bunun dışında kırsal kökenliler için, Türkiye'nin çoğu yerinde söz konusu olmayan bir "dağ köylüsü-bağ köylüsü" ayırımı vardır. Bu da körüklenen, bilinçli olarak burjuvazi tarafından sivriltilen ayırımlardan biridir. Ayrıca, sünnilerin önemli bir bölümü, Kürtlere karşı kin duymaktadır. Yapay bir biçimde yaratılan bu düşmanlık da öteden beri körüklenmektedir.

Alevi-sünni ayırımı bir başka açıdan da faşistlerin işine yaramaktadır. Malatya'da ilericilik söz konusu olduğunda şu ya da bu kesimin "daha ilerici" olması gibi bir durum söz konusu değildir. İlerici-demokrat birikim, her kesime, her meshebe uzanmaktadır. Faşistlerin planı ise alevi-sünni ayırımını körükleyip alevileri sürekli "günah keçisi" durumuna getirmek ve bu şekilde kışkırtılan ve beyni yıkanan sünnileri, faşistleştirme planının baş hedefi yapmaktır.

İşçi sınıfının, daha önce de belirtildiği gibi, henüz topraktan bütünü ile kopamaması, sayısal çokluğa karşın, nitelik olarak kimi ön yargıların, şartlanmışlıkların ve düşmanlıkların tazeliğini korumasına yol açmaktadır. Malatya'da bugüne kadar ilerici, devrimci, hatta sosyalist olarak bilinenlerin de "başarı" ve perspektiflerini yine bu ayırıma dayandırmaları, tahmin edileceği gibi, mevcut ayırımları ve düşmanlıkları daha da tırmandırmaktan başka bir işe yaramamıştır. Kısacası, kısa dönemli "başarı" ve etkinlik uğruna, "işçi sınıfının ve tüm emekçilerin birliği, kardeşliği" gibi bir temel ilkeye sırt çevrilmiştir.

Son olarak, Malatya'da kendini, ilerici devrimci sayanlar ve öncülük iddiasında olanlarla halkın ve işçi sınıfının kendisi arasında kesin bir kopukluğun bulunduğu gerçeğinden söz etmek gerekiyor. Malatya'da "devrimci" de vardır, devrimci birikim de vardır. Ama her ikisi arasında bir kaynaşma, kesinlikle sözkonusu değildir. Bu kopukluk özellikle faşistlerin işine yaramaktadır. Malatya'da "patlamaya bazır olan, halk" değil, tahrik edilmeye, olay çıkarmaya teşne bir avuç insan sözkonusudur. Faşistler, planları gereğince bunları sürekli olarak tahrik etmektedirler. Tahriklere cevap verenler ise, sonuçta kendilerini koruyacak olan "halklarının" içine sığınmaktadırlar. Böylece bir yandan büyük bir kitle, tasvip etmedikleri olaylara karışan bu kişiler nedeni ile "devrimciliği" anarşi ile özdeşleştirmekte, diğer yandan da bu gibi kişiler yüzünden başlarına gelmedik kalmayınca, sinmekte, yılmaktadırlar.

Faşistlerin giremedikleri mahallelerin hemen civarına, ve ağzma özel "oba"lar kurmaları da dikkati çekicidir. Bu "obalar" tahrik aracı olarak kullanılmakta, "oba"ya yönelik her hareket sonunda yakındaki mahallenin insanları ya taciz olmakta, ya da ağır baskılara uğramaktadır.

GENEL VE ÖZEL

Malatya'nın özel konumuna ilişkin olarak sayılabilecekler, bunlar.

Gerek, iktidarın olanaklarından yararlanamamanın verdiği hırçınlık olsun, gerekse muhalefette somut güç gösterisinin sağlayacağı avantajlardan yararlanma hesabı olsun, bütün bunlar Türkiye'de faşist hareketin "boş durmaması" gereken koşulları yaratmıştır. Buna büyük burjuvazinin Türkiye'de yılgınlığı ve korkuyu süreklileştirme yolundaki planları da eklendiğinde, Türkiye ölçeğinde ve genel politika olarak MHP'nin ve büyük burjuvazinin öznel planları birbiriyle çakışmaktadır.

Öylesine çakışmaktadır ki, artık söz konusu olan küçük öğrenci olayları ya da "bombalamalar"dan çok geniş kitle terörü, bir "iç savaş" imajıdır. Sıra bu görüntünün, bu terörün en çok nerede tutacağı sorusuna gelince, sayılan nedenlerden ötürü, sorunun cevapları arasında Malatya ön plana çıkmaktadır. Güçler dengesinin, büyük patlamalara yol açacak bir konumda oluşu, öldürülen belediye başkanının bir anlamda tüm MC partilerini bir arada temsil etmesi, ırk ve mezhep ayrılıklarının yoğunluğu, Malatya ve yöresini ön plana çıkarmıştır. Buna bir de faşist hareketin, gerici güçlerin Malatya'ya ilişkin özel planları, Malatya'da sayılan yollardan ilerici birikimi köreltme çabaları da eklendiğinde bu kent, bu plan için "çelişki yumağı" olarak ortaya çıkmıştır.

Televizyonda milyonlarca yurttaşın da izlediği gibi, olayların cereyan ettiği gün MC liderlerinin Malatya'yı ziyaretleri, adeta kumandanların bir savaş cephesini teftişi biçiminde olmuştur. Öyle ki, eskimiş "ağır top"lardan Celal Bayar'ın bile cepheye sürülmesine gerek duyulmuştur. En küçük belirtiden bu son olaya kadar tüm veriler, Malatya olaylarının baştan sona planlı bir tertip olduğunu göstermektedir.

FAŞİZMİ EHLİLEŞTİRMEDE YENİ BİR TAKTİK Mİ?

Olaylara ilişkin olarak yapılabilecek bazı kısa dönemli değerlendirmeler bunlar. Ancak olaylardan sonra, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin birleşik toplantısında yapılan bazı konuşmalar, bazı başka değerlendirmelere, bu arada CHP'nin kuşku verici tavrına ilişkin tahminlere de olanak veriyor.

Birleşik toplantıda gündem dışı söz alan İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı, daha önceki açıklamalarında da olduğu gibi, cereyan eden çeşitli olaylarla "ülkücü" olarak bilinen kişiler ve kuruluşlar arasındaki bağlantıya dikkati çekti. Açığa çıkarılan illegal ülkücü örgütlere değindi. Bomba imali ile, ülkücülüğü öteden beri bilinen bazı kişiler arasındaki ilişkileri vurguladı. Kısacası, son konuşma ve demeçleri ile Özaydınlı bir anlamda, "olayların kaynağından" içeri doğru adımını atmış oldu.

Basın, Özaydınlı'nın tüm bu açıklamalarını "ağır suçlamalar" olarak nitelendirdi. Kimi büyü tirajlı gazeteler, MHP'nin "bu suçlamalara cevap veremediğini" yazdılar. Büyük sermayenin "akıllı" sözcüsü Milliyet başyazarı ise kimden yana olduğunu ortaya koymakta gecikmedi:

"Başbakanın ve İçişleri Bakanı'nın, henüz kanıtlanmamış bir iddiayı doğru sayıp, çeşitli eylemlerde kullanılan bombaların, MHP militanlarının denetiminde bulunduğunu ima ettikleri Nükleer Enerji Merkezi'nde üretildiğini söylemeleri ve bu iddia ile Malatya faciası arasında ilişki kurmaları, yerinde bir davranış değildir." (Milliyet, 20 Nisan Perşembe)

İpekçi'nin sınıfsal refleksini ve sınıfının kurumlarını koruma içgüsünü bir yana bırakalım. TBMM'de Özaydınlı'dan sonra söz alan Kabadayı'nın ve partisinin grup başkanvekilleri varken her ne hikmetse kendisi konuşan CHP'li Turan Güneş'in konuşmaları, akla başka olasılıkları da getiriyor. MHP'li İhsan Kabadayı "partilerin asgari müştereklerde buluşmaları zorunluluğunu" şöyle dile getiriyordu:

"Anayasa'nın dibacesinde belirtildiği gibi asgari müştereklerde birleşmeye mecburuz. Bütün partilerin bu konuda anlaşmaya mecbur olduklarını söylüyorum."

Kabadayı, Özaydınlı'nın suçlamaları karşısında, Abdi İpekçi'nin gösterdiği tepkiyi bile gösteremedi. İlginç nokta burada ortaya çıkıyor. Ancak daha da ilginci, "partisi adına" konuşan Turan Güneş'in konuşmasında ortaya çıktı. CHP'li Güneş, bütün konuşmalar arasında, MHP'li Kabadayı'ya en yakın konuşmayı yaparken, görüntüde de olsa bir bakıma kendi İçişleri Bakanı'na ters düşüyordu. Güneş şunları söylemişti:

"Bu çeşit polemiklerle hiç bir yere varılmaz. Hiç bir şey sürmez. Polemikten önce diyalog kurmak, birbirimizi suçlamaktan vazgeçmek gerekir. Tedbirde, teşhiste bir noktaya varmalıyız. Bu noktada diyalog kurmalıyız. Çare bulmak istemiyenler, onu bunu suçlamaktan başka bir iş yapmazlar. Mecliste çarede birleşme yolları aranmalıdır."

Bu sözler, akla başka olasılıkları da getiriyor. Özaydınlı aracılığı ile MHP'ye hafiften dişlerini gösteren iktidar, Güneş aracılığı ile aynı MHP'ye diyalog mu öneriyor? Özaydınlı'nın açıklamalarını "ardından başkalarının da gelebileceği" numuneler olarak görmek gerekiyor. MHP böylece köşeye sıkıştırıldıktan sonra, sahneye "kurt politikacı "TuranGüneş çıkıyor ve "gereksiz suçlamalardan" kaçınılmasını öğütleyerek diyalog öneriyor.

CHP'nin iktidar hesaplarının neler olduğu, en başta CHP'lileri ilgilendiriyor. Ancak dar politik hesaplarla MHP'yi ve ona bağlı faşist odakları parti içi işbölümleri aracılığı ile ehlileştirmeye çalışanlar, yanıldıklarını er geç anlayacaklar.

Faşizmin ehlileştirildiği dünyanın hiç bir yerinde görülmedi. Hiç bir "usta" politikanın, hiç bir "usta" politikacının ve hiç bir işbölümünün böyle bir talihsiz ve sonuçsuz çabaya yararı olmadı.

Çözüm, faşizmi uyarmak ya da ehlileştirmek değil. Çözüm, faşizmin üzerine yürümek. Dar hesaplarla bu uğraştan yan çizenler, bunun bedelini ağır ödeyecekler. Faşizme karşı uyanmak için daha kaç Malatya gerek?

Şimdi CHP iktidarına soruyoruz: Eğer söyledikleriniz doğru ise, eğer bir danışıklı döğüş, bir küçük politika içinde değilseniz Ülkü Ocaklarını kapatmak için daha ne bekliyorsunuz?

BİR PANELİN GETİRDİKLERİ

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığınca hazırlanan ve TBMM'ne sunulan "Devletçe İşletilecek Madenler Hakkında Kanun Tasarısı", geçtiğimiz hafta TMMOB Maden Mühendisleri Odası tarafından düzenlenen bir panelde tartışıldı. İzleyicilerin tamamını doldurduğu TÜRK-İŞ salonunda yapılan ve TMMOB Başkanı Teoman Öztürk tarafından yönetilen Panel'e;Türkiye Maden Müstahsilleri Birliği Başkanı Üner Güner, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı Danışman Öcal Beningtan, Tasarı Raportörü Doç. Dr. Hikmet Sami Türk, TÜRK-İŞ temsilcisi Kemal ÖZer, DİSK temsilcisi Çetin Uygur, Çağdaş Hukukçular Derneği temsilcisi Nevzat Helvacı, TİB temsilcisi Mustafa Sönmez ve Maden Mühendisleri Odası Başkanı Turan Dündar konuşmacı olarak katıldılar. Ses düzeninin bozukluğuna ve konuşmacıların kendilerine tanınan süre içerisinde, çok şey söyleyebilmek amacıyla hızlı konuşmalarına karşın panel, baştan sona büyük bir ilgiyle izlendi. Tasarının hazırlanmasında taraf olanların dışında kalan kuruluşların temsilcileri devletleştirme girişimlerini olumlu karşıladıklarını belirtirken, genel ve özel plandaki eleştirel değerlendirmelerine de yer verdiler. Maden Tüstahsilleri sözcüsü ise tasarıya tümden karşı çıktı.

TASARIDA NELER VAR?

İlk konuşmacı Bakanlık Danışmanı Beningtan, ülke iç dinamiğinin bu yasayı gündeme getirdiğini belirterek söze başladı. Basında yer alan Anayasaya aykırılık iddialarının geçersizliğini savunan Beningtan, devlet işletmeciliğinin hükümet programında da yer aldığını ve hızla uygulamaya geçmek gerektiğini vurguladı. 30 Maddelik tasarı, üniversite ve meslek kuruluşlarının görüşleri alınarak hazırlanmıştı. Tasarı güncel sorunlara çözüm getirmek amacındaydı ve reform niteliği taşımıyordu. Beningtan, kamu kesiminin özel sektörden daha iyi işletmeci olduğunu Bakanlığının kamtlayacağını sözlerine ekledi.

Devletleştime konusunda, hükümete yetki veren tasarıya ilişkin değerlendirmeler üzerinde görüşlerini açıklayan Sami Türk, kanunda öngörülen yetkinin geçici değil sürekli nitelik taşıdığını, sadece yürütme görevini Bakanlar Kuruluna ait olduğunu belirtti. Kapsam konusu ise belirlenmemiş, belli bir madensel kaynak hedeflenmemiş ve seçilecek işletmeler hükümete bırakılmıştı. Tasarı genelde devletleştirmeyi içermekte, ancak Anayasanın 39. Maddesinin öngördüğü anlamı taşımamaktaydı. İstendiği takdirde bütün madenler için uygulanabilecekti, ama tüm maden kaynaklarının devletçe işletilmesinin şimdiden hükme bağlanması zamansızdı ve mali yükler getirecekti.

"ULU ÖNDER VE ECNEBİ SERMAYE"

Maden Müstahsilleri Temsilcisi Güner, heyecanlı konuşmasıyla ilgi çekti. Devlet işletmeciliğinin bugüne dek kalkınmayı engellediğini ileri süren Güner, tasarının 9 kişi tarafından gizlice hazırlandığına değinerek, devletleştirmelere halkı bile "isyan ettirecek" bir uygulama olarak karşı durmak gerektiğini söyledi. Güner yerli ve yabancı sermaye girişimciliğini savunarak, özel sektörle kamu sektörününün uyum içinde çalışmasını istedi. "En büyük Ulu Önder" Atatürk de bu gereksinmeye işaret etmiş ve "ecnebi" sermayeye başvurmanın gerekebileceğini söylemişti. Kamu kesiminin kömür işletmeciliğinden yüksek maliyetler nedeniyle zarar ettiğini, gerçek maliyetler üzerinden satış yapmadığını da savunan Güner, bu durumun özel sektörü engellediğini ileri sürdü. Termik santrallar için gerekli kömürü de özel sektör daha iyi karşılardı. Yasanın maden mühendislerini "basit bir memur" durumuna düşüreceğini söylemesi üzerine salondan alkışlanınca, kimseyi coşturmak niyetinde olmadığını belirterek konuşmasını bağladı.

DOĞAL KAYNAKLARIN GERÇEK SAHİBİ KİM?

Maden Mühendisleri odası Başkanı Dündar konuşmasına başlarken, "doğal kaynakların gerçek sahibi halktır" sloganından hareket ettiklerini söyledi. Özel sektör yalnız kâr etmeyi amaçlamadığından tasarıyı genelde destekliyorlardı. Ayrıca linyitlerin %70'ini elinde bulunduran özel sektör, %30'a sahip kamu kesiminin çok altında üretim yaptığı için de bu gerekliydi. Dündar, yeterli kömür rezervi tahminlerinin yanılgı olduğunu, bu nedenle ısınma gereksinmesini karşılamak için, elektrik enerjisi üretiminde hidrolik kaynaklar dan yararlanılmasının gerektiğini savundu. Kamu işletmeciliğinin zarar etmesi bir yaruyla eksik bir sav olarak ileri sürülmekteydi. Örneğin TKİ bankalara büyük faiz ödemek zorunda bırakılmaktaydı. Geçmiş dönemde ise kadrolar aşırı derecede şişirilmişti. Yasa hükümleri üzerindeki eleştirilerini de açıklayan Dündar, yasanın 6. maddesinde yer alan maden sahiplerine ödeme yapılmasına ilişkin 6 aylık sürenin uzun olduğunu ve mevcutlar saptandıktan sonra hemen el konması gerektiğini belirtti. Ayrıca, ana ilke rezerve para ödenmeyeceğini belirlediğinden, bununla çelişen 10. madde de değiştirilmeliydi.

"YA SATIN ALINIRSA?"

TÜRK-İŞ temsilcisi Özer devlet işletmeciliğini savunan, ama yasadan memnun olmayanlar arasında yer aldı. Yasa, kuruluşunun görüşleri yönünde değildi. Yetki konusu çok sakıncılıydı ve bir bakan "satın alınsa" işler yürümeyecekti. Ayrıca bu uygulama stratejik madenleri kapsamına almadığından, 1973 yılından beri Mecliste bekleyen Maden Reformu Kanunu ele alınmalıydı. Özer, Bakanlıkça hazırlanan tasarının ölü doğduğu doğrultusundaki görüşleriyle konuşmasını tamamladı.

HUKUKÇULAR, NE DİYOR?

Çağdaş Hukukçular Derneği adına konuşan Helvacı konuya ağırlıklı olarak hukuksal planda yaklaştı. Anayasanın yeraltı kaynaklarının devletin tasarrufunda olduğunu belirleyen 130. maddesinin sermaye çevrelerince bilinmezlikten gelindiğini, özel sektörün mülkiyet hakkı iddialarına mevcut Maden Kanunun kaynaklık ettiği söyledi. Asıl Anayasaya aykırı olan mevcut kanun idi ve fiili bir durum yaratılmıştı. Yeni tasarıyı olumlu karşıladığını belirten Helvacı, özellikle 1. Madde üzerinde durarak, madde hükmünün yasayı işlemez hale getireceği yolundaki endişelerini belirtti. Bakanlar kurulunu zorlayıcı hükümlere gerek vardı. Öncelikle işletilecek madenler hakkında da açıklık bulunmadığını söyleyen Helvacı, yasal iktidarlar değişebileceği için takdir yetkisinin alınamaması gerektiği yolundaki görüşünü tekrar vurguladı.

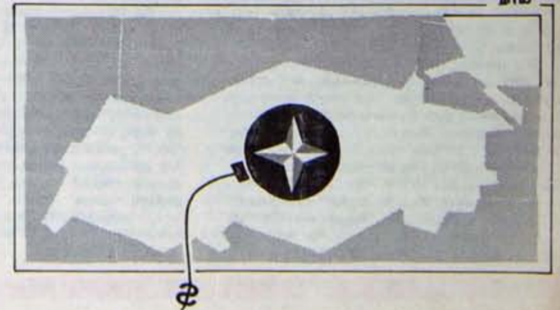
İŞÇİLERİN TEMSİLCİLERİ SÖZ SAHİBİ OLMALI

DİSK adına konuşan Uygur, tartışmayı gereken doğrultuda tutabilmek için, gerilere giderek başlanmasının uygun olacağını belirterek söze başladı. Cumhuriyetin başlangıcından bu yana geçen süreyi dönem dönem değerlendiren Uygur, bağımlılık ilişkilerinin maden alanında da pekiştirildiğini belirtti. Emperyalist tekellerin ve IMF'nin bugünkü denetimine ve son uygulamalara ilişkin isteklerine de değiren Uygur, buna karşın tasarının yarar getireceğini gözönünde tutmak gereğine işaret etti. Devletleştirme bugünkü koşullarla da olsa, istatistik bilgiler ve işçiler açısından bazı yararlar getirecek, üretimin devlet eliyle yapılması kültürel gelişmeyi sağlayan bir araç olabilecekti. Uygur konuşmasında maden patronlarına hiç ödeme yapılmamasını ve işçilerin can güvenliği bakımından, DİSK'e bu çalışmalarda yer verilmesini istedi.

Tüm İktisatçılar Birliğini temsil eden Sönmez, devletleştirme konusuna neden gereksinme duyulduğunun asıl soru olduğunu belirterek, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını irdeledi. Emperyalistlere değer aktaran "hasta adam" Türkiye bu yapı içinde sorunlarını sürekli olarak yeniden üretmekteydi. Devlet darboğazları aşmak zorunda olduğunda kamuya eğilmekteydi. Hammadde ve enerji gereksinmesine, sermayenin çıkarları doğrultusunda çözüm getirmeye çalışan devlet görevini yapıyordu. Bu yoldan, özel kesim elinde verimsizleşen kaynakların devletçe canlandırılması söz konusuydu. Nitekim Mc Namara'dan onay alınmıştı ve sermaye rahatlatılacaktı. Bu saptamaları unutmamak koşuluyla, Sönmez'e göre, yasa tasarısı desteklenmeliydi. Kaynaklar korunacak, emekçi sınıfların yakacak ve elektrik talebi geliştirilebilecek, ayrıca devletin tarımsal ve iktidar mücadelesinin yükseltilmesi kolaylaşacaktı. Sönmez sosyal demokratların kaderinin düzeni restore etmek olduğunu ve bu tasarıların düzen değişikliği anlamına gelmediğini sözlerine ekledi.

HAKLI KAYGILAR

Çok kısa alıntılarla özetlediğimiz, devletçe işletilecek madenler hakkındaki yasa tasarısı tartışmalarında, ortaya çıkan ortak görüş tasarının lehinde. Ancak yasa tasarısına yöneltilen eleştirilerden, duyulan kaygıların haklı olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. Yapılacak düzenlemelerin hangi iktidar döneminde olursa olsun emekçi sınıfların mücadelesi ile daha iyi bir öze kavuşturulabileceği de bir gerçek. Sorunun emekçi halk yararına tam bir çözüme kavuşturulması ise kendi iktidarında olacak.

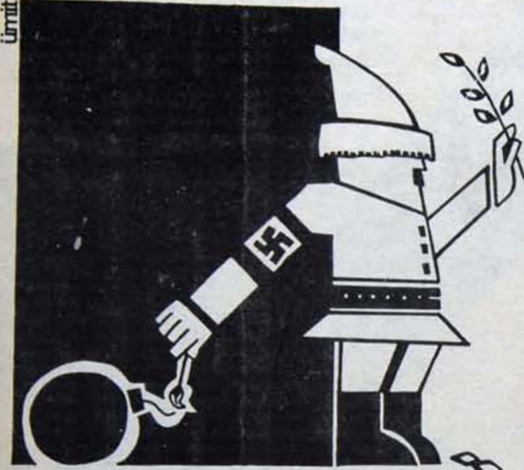
İller Bankası Denetçilik Seçimini Tüm-Der Adayı Kazandı

Geçen hafta yapılan İller Bankası Genel Kurulu'nda, denetçilik seçimini, TÜM-DER ve aynı zamanda TÜTED, TMMOB ve Devrimci Belediyeler Derneği'nin adayı Ahmet Unutmaz kazandı. Ahmet Unutmaz, 70 delegenin 44'ünün oyunu aldı.

İller Bankası'nın işlevi MC döneminde iyice açığa çıkmıştı. Hükümetlerin, belediyelere karşı baskı uygulayabilmesinde, mali ve teknik olanakların sınırlayabilmesinde ve böylece "denetimleri altında tutabilmelerinde", İller Bankası burjuvazi için iyi bir araçtı. İller Bankası'nın nereye, ne kadar "yardımda" bulunduğu, yolsuzluklar, kayırmalar, denetçi tarafından ya açığa çıkarılır, ya da şimdiye kadar olduğu gibi "bütün çalışmalar pek başarılı" bulunarak, örtbas edilir. Birkaç müteahhit zengin edilir, hükümet yandaşlarının kesesi doldurulur ve tümbunlar "denetçinin" onayından geçer.

İller Bankası'ndaki bu oyun, TÜM-DER, TÜTED, TMMOB ve DEV-BEL-DER adayı Ahmet Unutmaz'ın denetçi seçilmesiyle bozuldu. İller Bankası Genel Müdürü Mazhar Haznedar'ın Genel Kurul'daki "yatıştırıcı" konuşması yarar getirmedi. İmar ve İskan Bakanı Ahmet Karaaslan'ın, İller Bankası yönetimini ve çalışmalarını "aklayan" sözleri de yeterli olmadı. Delegeler, belediyelerin demokratikleştirilmesi yolunda artan istekleri dile getiriyordu. Urfa delegesi "kara bulutların dağıtılmasından" söz ediyordu. Genel Kurul sonunda, 44 delege bu yolda ilk adımı atarak, Ahmet Unutmaz'a "evet" dedi.

KÜLTÜR BAKANLIĞI'NIN DİKKATİNE

"KÜLTÜR ESERLERİ" ADI ALTINDA YAYINLANAN VE EMPERYALİST BEYİN YIKAMA YÖNTEMLERİNİN EN PESPAYESİNİ KULLANAN KİTAPLAR HALA SERBESTÇE SATILIYOR. KÜLTÜR BAKANLIĞI, YAYINLANAN BU TÜR KİTAPLARI DİKKATLE TARAYARAK, BİR AYIRIM YAPMALI, ÖRNEKLERİNİ VERECEĞİMİZ BU PESPAYE YAYINLARIN DAĞITIMI DURDURULMALIDIR.

MEHMET KÖK

Birinci ve ikinci Milliyetçi Cephe hükümetleri Kültür Bakanlığını emperyalizmin çiftliğine çevirmişlerdi.

Kapitalist-emperyalist ülkelerin, başta ABD'nin antikomünist ideologlarının yalan, iftira ve kara cehalet kokan tüm beyin yıkama broşürleri, propaganda kitapçıkları "Kültür Eserleri Dizisi" adı altında Bakanlıkça yayınlandı.

Kültür Bakanlığı çağdışı karalamalar ve cehalet kokan Amerikan propagandacılığının araçlarından başka birşey olmayan "Kültür Eserlerini" tümden gözden geçirmelidir. Bu "eserler" toplatılmalı bir daha benzeri soğuk savaş yöntemleri kokan kaşarlanmış antikomünist propagandakültür diye halkımıza yutturulmamalıdır. Bir daha bu kitaplar yayınlanmamalıdır.

Emperyalizmin beyin yıkama araçlarının Kültür Bakanlığı yayınları arasından çıkan beylik üç örneği vardır. Bu kitaplar toplatılmalı ve bir daha yayınlanmamalıdır. Bunlardan birincisinin adı beynelmilel antikomünizmin öncülerinden Milovan Djilas'ın Kültür Yayınları dizisinin ikinci kitabı olarak yayınlanan "Eksik Kalmış Bir Cemiyet" adını taşıyanı; ikincisi kaşarlanmış Alman antikomünistlerinden Gusstav A. Wetter'in "Bugünkü Sovyet İdeolojisi" adını taşıyan ve Sovyetler Birliği'ne gönderilen diplomatlara emperyalizmin uyguladığı ince antikomünizm eğitimi örneği olan kitabıdır. Üçüncüsü ise Kültür Eserleri dizisi adı altında sekizinci kitap olarak yayınlanan yüz karası bir kitap: "Komünizmin İçyüzü"

BİR ÖRNEK

"Kültür Eserleri"nin tümü yeni baştan ele alınıp ayıklandıktan sonra ise tamamen çağdaş klasiklere yönelik yeni gerçek kültür eserleri hızla yayına sokulmalıdır. Emperyalizmin ideolojik casuslarının çeviri yayınevi haline getirilen Kültür Bakanlığı dizileri, kökünden temizlenmelidir.

Kültür Bakanlığının dikkatini çekmek için bu kitaplardan birini özetleyelim ki kültür diye halkımıza ne yutturulmak istendiği iyice meydana çıksın.

Kültür Bakanlığı, Kültür Eserleri No.8 "Komünizmin İç Yüzü" adlı kitap ABD' de orta dereceli okulların yönetiminden sorumlu bir öğretmen olan David E. Weingast tarafından yazılmış. Kitabın amacı ise lise ve yüksek okullarda okuyan gençleri komünizme karşı uyarmak, bu alanda aydınlatmakmış. Bir Amerikan beyin yıkayıcısının kendi ülkesinin gençlerini zehirlemek için uydurdukları, halkımıza Bakanlığınızca Kültür Eseri diye sunuldu ve hâlâ satılıyor.

İNCİLERE BAKIN!

* Dünya güçlükler içindedir. ABD ve Sovyetler Birliği'nin başını çektiği iki kamp vardır. Bir de iki taraftan da olmayan, tarafsız ülkeler topluluğu vardır. İki dev her an vuruşmaya hazırdır. Dünya soluğunu tutmaktadır. Bu yarış yüzünden de diğer sorunlar gölgede kalmaktadır.

* Asya, Afrika ve Güney Amerika'da açlık vardır. Açlar tokluk ister, sefillikten kurtulmak ister, demokrasi, komünizm gibi siyasi sistemlerin değerini anlamaya muktedir veya razı değildir.

* Sömürge halkları bağımsızlık istemektedirler. Oysa Amerika'nın bağımsızlığına kavuşmasını sağlayan olanaklar vardı (düşmanın denizaşırı oluşu, insanlarının cesur, becerikli, okumuş oluşu, güçlü ve akıllı önderlere sahip oluşları) sınırsız doğal kaynaklara sahip oluşları gibi. Şimdi bağımsızlık isteyenlerin ise bu avantajları yoktur, ama bağımsızlık istekleri son bulmamıştır.

* Sömürgeci ülkeler, Büyük Britanya, Fransa, Belçika ve Hollanda halkları sömürmüşler ama onlara medeniyet ve refah götürmüşlerdir, din götürmüşlerdir. Bu rahatlıklara eren halklar da bağımsızlık hareketlerini örgütlemeyi öğrenmişlerdir.

* ABD 1934'te verdiği bir sözü tutarak 1946'da Filipinlere tam bağımsızlık verince, bağımsızlık hareketleri ilerleme göstermiştir, bu gönüllü bir bağıştır ve çağımızda eşi görülmemiştir.

* Amerika sömürgeci değildir.

* İngiltere; Hindistan, Burma ve Seylan'a bağımsızlık vermiştir.

* Kaynakları yönünden yoksul ve zayıf sömürgelerde bağımsızlık hareketleri yalnızca güçlük yaratır, ayrı devlet olmak şimdiki zamanlarda onlara felaket getirir.

* Sömürgeci güçler, sömürge halklarının bağımsızlık haklarını inkar etmezler ama 'saldırgan' milletlerin kurbanı olabilecek sömürgeleri de bırakmak istemezler.

* Dünyanın 'bağımsız ülkeleri' yeni doğan devletlere cömert yardımlarda bulunmuşlardır. (Para bağışları, ödünç vermeler, makine, araç-gereç, sanayi, tarım, bilim, sağlık, eğitim ve sosyal güvenlik alanlarında uzmanlar)

* Bazı ülkeler sömürgelerine hürriyet verirken Sovyetler Birliği 1939'dan bu yana 10 Avrupa devletini yutuyor. Yutulanlar yüz yetmiş milyondan, dokuz yüz milyona çıkıyor! Hür Dünya ise bu yayılmaya karşı haklı bir savunma içindedir ve kaygı duymaktadır.

SONUÇ

İşte emperyalizmin bu denli açıkça savunulduğu ve açıkça Amerikan propaganda broşürü olduğu bir okuyuşta anlaşılan bu adi beyin yıkama yöntemi kültür eserleri diye hâlâ satılmakta, binlerce baskısı çeşitli devlet kuruluşlarının ambarlarından dağıtılmaktadır.

Ulusal bağımsızlığınız için NATO'ya Hayır dediğimiz günümüzde emperyalizmin bu gerici kültür odağı "Kültür Eserleri" dizileri kaldırılmalı, yasaklanmalı ve Bağımsız Türkiye'mizin kültür tohumlarının ekimine yardımcı olacak onurlu yayınlar yayınlanmalıdır.

Muş Halkı Faşistlerden Hesap Soracak

MC dönemlerinde ekilen kin ve nefret tohumları, iktidarın denetimindeki yetkililerin ilgisizlikleri ve sorumsuzlukları ile birleşince, Türkiye'nin dört bir yanında estirilen terör dalgasına, Muş' ta da bir yenisi eklenmiştir. 17 Nisan günü Muş'ta çıkan olaylarda, bazı işyerleri tahrip edilmiş, bir kişi öldürülmüştür.

MC DÖNEMİNİN YATIRIMLARI

Muş'ta faşist tırmanış, MC iktidarları döneminde önemli boyutlara ulaşmıştır. MHP'nin Doğu'y: yönelik planlarında, ve bu plan çerçevesinde bazı Doğu illerinin MHP kıskacına alınmasında, Muş'un da önemli bir payı vardır. MHP'nin bu tırmanışında, bölgenin "varlıklı" ağalarının da büyük rolü olmuştur.

Toplular ailesi ve Hacı Kadri Asya adındaki çevrenin "nüfuzlu" kişileri MC döneminde, iktidarın büyük himmetleri ile karşılaşmışlardır. Dışarıya hayvan ihracının yasaklandığı bir dönemde, bu ailelere resmi ihraç belgeleri verilmiş, böylece büyük bir vurgun vurulmuştur. MHP'nin bu tür "ihsan"larla kendine bağladığı çevreler, gerek MC dönemlerinde MHP'nin bu ilde büyük bir tırmanış göstermesinde, gerekse MC'den sonra Muş'un bir terör kenti haline getirilmesinde önemli roy oynamışlardır.

FAŞİSTLER YIĞINAK YAPIYOR

Bütün bunlara paralel olarak Eğitim Enstitülerinin kapanması ile birlikte, Muş iline çok sayıda faşist öğrenci gönderilmiş ilde çevre illerden gönderilen MHP'lilerle birlikte, adeta bir yığınak yapılmıştır. Muş'ta baskı ve terör eylemleri, bu yığınakla birlikte hız kazanmıştır. Bu arada, ilgililer, Muş'a dış illerden gelen faşistlerin otobüslerini arama cesareti dahi gösterememiş, böylelikle faşist terör mangalarının ekmeğine yağ sürmüştür. Örneğin faşistlerle birlikte bir kulübü tabanca ile basan ve halkı dehdit eden bir kişi lisede müdür muavini olarak görevine devam etmektedir.

Aynı karanlık güçler, 10 Nisan günü de Muş Yüksek Öğrenim Kültür Derneği'ni bombalamışlardır. Nihayet, daha önce sözü edilen ağaların da çevre köylerden getirdiği kişilerden takviye alan faşistler, 17 Nisan günü genel bir saldırıya geçmişler, çevrede ilerici olarak bilinen kişilerin işyerlerini, dükkanlarını, CHP il lokalini tahrip etmişler, silahlı saldırılarını tırmandırmışlardır.

Faşistlerin neden olduğu olaylar sonucunda, bir öğrenci hayatını kaybetmiştir.

YILGINLIK YOK!

Faşistlerin bu azgınca saldırıları, Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi, Muş'ta da ilerici güçleri, halkın yanında yer alanları yıldırıp sindirememiştir. Muş Yüksek Öğrenim Derneği yayınladığı bir bildiride Ülkü Ocakları'nın kapatılmasını istemiştir. Yayınlanan bildiri şu cümlelerle son bulmaktadır:

"Muş'ta kardeş kanının akmasını istemiyorsanız sizin düşmanınız Ülkü Ocaklarının kapanması için mücadele etmelisiniz. İşçiler, köylüler, küçük esnaf ve memurlar; bu faşist beslemeler, sizi sömüren burjuvazinin adamlarıdırlar. Yarın bunların saldırıları sizleri hedef alacaktır. Onun için bunlara gereken ders sizin tarafınızdan verilmelidir. Ülkü Ocakları kapatılmalıdır. Faşistlerden ve onların arkasındaki karanlık güçlerden hesap soracağız."

DEMOKRATİK EĞİTİM MÜCADELESİ SÜRÜYOR

ERCAN EYÜBOĞLU

Türkiye sosyalist hareketi, inişli-çıkışlı mücadele pratiğinde gelişiyor. Bu mücadele çok yönlü; yaşanun her alanında verilen, verilmesi gereken bir mücadele. Türkiye sosyalist hareketi, temelde siyasal iktidar için mücadele veriyor. Bu siyasal mücadele bütünlüğü içinde kuşkusuz başka boyutlar, somut kazanımlar var, adım adım, tırnakla kazınarak elde edilen. Kısaca, örgütlü sosyalist hareketin gündemindeki ilk ve tek madde sosyalist devrim değil. Gündem, her somut durumda atılacak kararlı, gerekirse gösterişsiz adımlardan oluşuyor. Kararlı, hareketin uzun soluğu ile uyumlu adımlar.

Kalıcı her ne varsa, bu gösterişsiz, sabırlı, özverili adımlar sonucu ortaya çıktı. Bugünkü birikim bu adımların sonucu, sosyalist devrim de bugünkü kalıcı küçük kazanımların sonucu olacak. Her alanda.

EĞİTİM NEDEN GÜNCELLEŞTİ?

Sağda da, solda da eğitim, üzerinde en çok durulan konulardan biri, günümüz Türkiye'sinde. Köy Enstitülerinin kuruluş yıldönümü dolayısıyla çıkan yazılar bir yana, son birkaç aydır eğitim çok güncel bir konu oldu. Eğitim kurumlarının "anarşi yuvası" haline gelmesi, Eğitim Enstitülerindeki son gelişmeler, bu vesile ile Milli Eğitim Bakanı Necdet Uğur'un eğitim konusundaki görüşlerini basına açıklaması, TÖB-DER'in düzenlediği Demokratik Eğitim Kurultayı vb. üzerinde durulan sorunlar.

Bu son gelişmelere geçmeden önce, gelişmenin bir başka yanını vurgulamak gerekiyor. 1960 sonrası işçi sınıfı hareketi gelişmeye ve toplum yaşamına ağırlığını örgütlü olarak koymaya başlayınca, türlü engelleme girişimleriyle karşılaştı. CHP ünlü ortanın solu operasyonu ile Türkiye İşçi Partisi'ne kayınayı önlemeye girişti. Emperyalizm ve gericilik kaba kuvvetle hareketi sindirmeye kalkıştı. Parti, içerden saptırılmaya sağa, sola çekilmeye çalışıldı. Özellikle 1968' den sonra ise gençlikte keşfedilen bir "öncü" rolü ile de, devrimci mücadele eğitim kurumlarına kaydırıldı. Özünde sosyalist hareketin kitlelerle kucaklaşmasını önlemeyi amaçlayan bu ideolojik saldırı, bir yönü ile de eğitim sorununa eğilmeyi birlikte getirdi.

İKİ YAKLAŞIM

Görünüşte birbiriyle çelişen iki yaklaşıma değinmek gerekiyor. Görüşlerden biri, eğitimi kalkınmayla eş sayıyor. ABD kaynaklı bu yaklaşımda eğitim, bağımsız bir değişken olarak kalkınmayı sağlayabilen, toplumsal yapıdaki eşitsizlikleri giderebilen bir kavram olarak algılanıyor. Bir ara UNESCO'nun yoksul ülkelere sunduğu bu anlayış Türkiye'de de belli çevrelerce benimseniyor.

Görüşlerden ötekisi, eğitimi bir üst yapı kurumu olarak ele alıyor. Dolayısıyle, bir üstyapı kurumu olarak altyapı karşısında önemsiz, etkisiz bir rolü var, deniyor.

Bu açmazdan kurtulmak, bu ikili yanılgının üstesinden gelmek, sorunu siyasal mücadelesinin boyutları içinde ele alan örgütlü sosyalist hareketin görevi. Son yıllarda bilimsel sosyalizmin konuya ilişkin temel yapıtlarının Türkçeye kazandırılmış olması ve yerli birçok katkının yayınlanması, bu açmazdan kurtulmada olumlu bir işlev görebilir.

DEK, TÖB-DER'İN BİRİKİMİNİ YANSITAMAMIŞTIR

Geçen Şubat'ta TÖB-DER'in düzenlediği Demokratik Eğitim Kurultayı, öğretmen hareketinin birikimini yansıtmaktan uzak kaldı. Konu üzerinde söylenenler özetle şöyle: Girişim olarak olumlu, önemli. Ama düzenlenişteki sistemsizlik ve kimi çizgilerin gövde gösterisi yapma eğilimleri, DEK'ten beklenen katkının ortaya çıkmasına engel oldu.

Bilimsel, gösterişsiz ama kalıcı katkılar yerine daha çok keskin devrimci seçim söylevleri ile geçen Kurultay'dan sonra yayınlanan bildirge ve kararlar da ilke düzeyinde ve soyut. Kuşkusuz bu tür metinler yasalardaki düzenlemelerin teknik ayrıntısına inmez ama önerilerin somutlaştırılması da kaçınılmaz bir gereklilik. Örneğin, "biçimde ulusal, özde emekçi halktan yana" bir "demokratik eğitim" için, bugünkü somut koşullarda taleplerimiz nelerdir, "eğitimin bütün kademeleri ve tüm yönleriyle planlanıp programlanmasına", TÖB-DER, somut önerileriyle katılmaya hazır mıdır? Gene örneğin, eğitim süresinin uzunluğuna, eğitimin paralı, pahalı ve israflı oluşuna değinmeden ilke düzeyinde bile olsa demokratik eğitimden söz edilebilir mi?

SAĞLIKLI BİR YAKLAŞIM

"Demokrasi İçin Birlik Grubu"na mensup TÖB-DER üyelerinin kısıtlı olanaklar içinde hazırladığı bir kitapçık, bu alanda tutarlı bir yaklaşımın ürünü. Gösterişten uzak, alçak gönüllü, ama alabildiğine somut öneriler içeren kalıcı bir çalışma, 120 sayfalık kitapçığın önsözünde İlhan Alkan şöyle diyor:

"...Bu küçük yapıt, sorunlarımızın irdelenmesine ve eğitimin demokratikleştirilmesi mücadelesine katkıda bulanma amacını taşımaktadır. Bunu başarabildiği ölçüde bir değer ve anlam taşıyacaktır... İnancımız odur ki, bu küçük çalışma sorunlarımızın tartışılmasına daha geniş boyutlar kazandıracak, önerileri zenginleştirecektir. Eleştirilerinizi bekliyoruz."*

Kitap, beş ana bölümden oluşuyor. "Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesi" başlığı altında bu mücadelenin genel özellikleri ana çizgileriyle ve özetle veriliyor, bu mücadelede kitle örgütlerinin, özellikle de öğretmen örgütlerinin yeri, işlevi, bu alanda ortaya çıkan sapmalar vurgulanıyor.

"Güncel, ivedi sorun" olarak "faşizmin ve emperyalizmin geriletilmesi" ve "toplumun demokratikleşmesi" de bu başlık altında ele alınıyor.

"Eğitim nedir" sorusuna bilimsel bir kısa yanıt getirildikten sonra üçüncü bölümde Türkiye'deki "Eğitim Sorunları" sergileniyor. Eğitim hakkının kısıtlılığı, eğitim olanaksızlığı ve dengesizlik, öğrenim özgürlüğü, eğitimde emperyalizmin ve gericiliğin etkileri, eğitim-üretim ilişkileri, okul dışı eğitim vb. konuları ile "öneriler" (s. 72-86) bu bölümde dile getiriliyor.

Dördüncü bölümde Türkiye öğretmen hareketi ve TÖB-DER'de kurumlaşma konusu inceleniyor, TÖB-DER için somut öneriler getiriliyor.

Son olarak da "öğretmen sorunları" ele alınıyor. "Meslek ve Özlük sorunları" 13, "Ekonomik ve Sosyal Sorunlar" 8 altbaşlık halinde özetleniyor, somut çözümler öneriliyor.

Kitap, öğretmen hareketinin eleştirilerine açık. Eksik ve yanlış yanları bulunabileceğini kabul ederek yola çıkıyor, tartışmalarla zenginleştirilmeyi bekliyor.

SORUNLARI GÖREN BAKAN

Eğitimin güncelleşmesinde yeni Bakan Necdet Uğur'un yaklaşımına değinmek gerekiyor. Eğitim Enstitüleri konusundaki kararı ile öğretmenlerin sert tepkisiyle karşılaşan Uğur, eğitim konusunda gerçekçi gözlemler ve sağlıklı değerlendirmeler yaptı. Acele yargıya varıp yanılmayı da göze alarak bu saptamayı yapmakta yarar var:

Cumhuriyet'te Mustafa Ekmekçi ve Yankı ile konuşmalarında Sayın Uğur gerçekçi gözlem ve sağlıklı değerlendirmeler yanında somut öneri ve katkılar beklediğini de belirtti. Bakan'ın vurguladığı doğrular nelerdir?

— Türkiye'de eğitim, yaşamdan kopuktur, ona kapalıdır, 11 yıllık genel ortaöğretim, hatta 15 yıllık yüksek öğretim öğrenciye hiç birşey vermemektedir ilkokuldan üniversiteye "ara istasyonlarda çıkışlar yok. Çıkışlar, şu veya bu nedenle eliminasyon şeklinde oluyor ve ara istasyonlardan çıkanlar üretim içinde bir yer alıp buradan ilerlemeye devam edemiyor."

— Bu, "çok uzun ve masraflı bir eğitim sistemi." Bunu kırmanın yolu, ortaöğretimi yaşamla geçişmeleri olan bir yapıya kavuşturmaktan geçiyor. O, buna "Kent Enstitüleri" diyor. Kavramın "köy-kent" belirsizliğinden kurtarılmasında öğretmen hareketine, tüm ilericilere görev düşüyor.

— Üniversiteye girişte soygun ve sömürü kaynağı olan özel dersanelerin kalkması gerekir, "Devletin ve Bakanlığın bu işi üstlenmesi gerekir ve üstlenecektir."

— "Türkiye son yıllarda hızla değişiyor. Üniversitenin bu değişikliğe ayak uyduramaması büyük bir şanssızlık."

Türkiye'nin somut siyasal güç ilişkileri içinde bilinen koşullarda kurulmuş olan CHP hükümetinin Milli Eğitim Bakanı olarak Necdet Uğur'un demokratik ve çağdaş bir eğitim doğrultusundaki adımlarını destekiemek gerekiyor. Görüşlerindeki yanlışları, yanılgıları ortaya koymak, ama somut çözümler önermek öğretmen hareketinin güncel ve ivedi görevi. TÖB-DER, TÜMOD ve TÜMAS'ın kolları sıvamaları ve "Demokratik Eğitim" doğrultusunda somut, gerçekçi önerilerini ortaya koymaları, ivedilikle koymaları gerekiyor.

SİYASAL MÜCADELE BÜTÜNLÜĞÜ İÇİNDE DEMOKRATİK EĞİTİM

Türkiye'nin somut sınıfsal yapısı ortada. Bu yapıdan kaynaklanan siyasal güçler ve örgütler de belli. Bağımsızlarla takviyeli bir CHP hükümeti işbaşında. İlericiler, demokratlar, sosyalistler eğitim konusunda ne yapmalı?

Türkiye solunun bir bölümü henüz slogan üretiminden somut öneri üretimine geçmiş değil. Eğer siyasal mücadele bütünlüğü içine oturtulmuş bir eğitim kavramı, örgütlenış, işleyiş, biçim ve içeriği ile ve ayrıntılı olarak ortaya konmamışsa, yerine getirilmesi gereken önemli görevler var demektir. Siyasal mücadele bütünlüğünü kavrayan örgütlü sosyalist hareket bu alanda da somut, gerçekçi, bilimsel, kısaca devrimci bir yaklaşımla bu görevin de üstesinden gelmelidir ve gelecektir.

demokratik eğitim mücadelesi ve öğretmen

* Demokratik Eğitim Mücadelesi ve Öğretmen" adlı kitapla ilgili her türlü haberleşme ve havale gönderme adresi İlhan Alkan
Akdere Ortaokulu öğretmeni,Ankara

BİR DEMOKRATIN ÖYKÜSÜ

Türkiye'de gerçekleri dile getirmek, burjuva iktidarlarının uşağı olmamak, faşizme karşı çıkmak büyük bir "suç" niteliği taşıyor. Bunun ne denli büyük bir suç olduğunu, önce 12 Mart ile, sonra MC dönemleri ile, bugün de "CHP ağırlıklı" iktidar ile başına türlü çeşitli işler getirilenler iyi biliyorlar. Burada 12 Mart'tan bu yana mücadelesini sürdüren ilerici bir demokratın başından geçenleri anlatacağız kısaca. Çeşitli örnekler arasından yalnızca biri. Ama neler olup bittiğini açıkça gösteren biri. Bunu okuyunca, "devlet dairelerinin faşistlerden, MC kalıntılarından temizlenmesi"nin taşıdığı önemi oturup bir kezdaha düşünmek gerekiyor.

Türkiye'de işçi sınıfından, emekçilerden, yoksul köylülerden, kısacası halktan yana olan dürüst, ilerici insanların başına "türlü çeşitli" işler gelir hep. Böyle insanlara çok sayıda örnek vermek mümkün. YÜRÜYÜŞ, bu sayıda böyle bir mücadeleciyi tanıtacak sizlere. 12 Mart'tan günümüz CHP iktidarına kadar, her dönem başına gelmedik kalmayan bir aydın: Asım Aslan.

Yoksul bir emekçi ailesinin çocuğu olan Aslan, ilk darbeyi Ankara valiliğinde stajyer kaymakam olarak çalışırken yiyor. Göreve başladıktan 6 ay sonra 12 Mart geliyor. Asım Aslan gözaltına alınıyor.

Ne mi yapmıştır? Büyük bir suçu vardır Aslan'ın. "Belgelerle Türkiye" adlı bir kitabı vardır. Kitapta neler mi söyleniyordu? Türkiye'nin gerçekleri, rakam rakam, belgelerle, fotoğraflarla anlatılıyordu. Egemen sınıflar, her yerde olduğu gibi, Türkiye'de de gerçeklerin dile getirilmesini, belgelerle de olsa, büyük suç sayıyordu. Belki de belgeli çalışmaları daha büyük bir suç sayıyordu.

BAŞROLÜ ALANLAR

O dönemde Ankara basın savcısı olan Zekai Turan, Aslan'ın kitabının toplatılması için olağanüstü bir çaba göstermişti. Sonuçta kitap, Türk Ceza Kanununun 153, 158, 159, 266, 311 ve 312. maddelerini "ihlal ettiği" gerekçesi ile tam 12 Mart günü toplattırılmıştı.

Kitap başka çevreleri de rabatsız etmişti. 12 Mart'ın sıkıyönetim ve 2. Ordu Komutanı Semih Sancar, Kara Kuvvetleri Komutanı Gürler, Genel Kurmay Başkanı Tağmaç, bizzat savcılıklara emirler yağdırmuşlar ve kitabın toplattırılmasını istemişlerdi. Ayrıca Aslan hakkında da soruşturma açılmalıydı.

Asım Aslan 12 Mart döneminde gözaltına alındı. Tutuklandı. Görevinden uzaklaştırıldı. Askeri ya da sivil pek çok mahkemede yargılandı. İşsiz kaldı, siyasal ve ekonomik baskılarla karşılaştı. 12 Mart'ın balyozcu hükümetleri, Aslan'ın kitabında anlatılan milyoner parababalarına, Demirellere, Şelefyanlara, milyonluk yolsuzlukların sorumlularına hiç bir şey yapmamışlardı. Hedef, tüm bunları belgeleri ile anlatan bir aydındı. Çekmediği kalmadı.

12 MART'TAN SONRA

12 Mart dönemi sona ermişti. Ama Asım Aslan'ın çilesi bitmemişti. Tekrar göreve alındıktan bir süre sonra Çorum'un Osmancık ilçesine kaymakam vekili olarak atandı. Burada da "rahat" durmadı. Kooperatifçilik hareketini destekledi. Çeltik ağalarıyla, karaborsacılarla mücadele etti. Bir de tohumluk buğday nakliyesinde milyonluk bir yolsuzluğu belgeleri ile ortaya çıkardı.

Aslan, bütün bunlar yetmiyormuş gibi, MC dönemlerinde bölgesinde komando eylemlerine de karşı çıktı. Çorum valisi Ertuğrul Süer bu kadarına tahammül edemezdi. Aslan aleybine rapor düzenledi. Bunun üzerine Aslan yeniden Ankara valiliğinde kızağa çekildi.

Ertuğrul Süer'e ne mi oldu? Komando eylemlerine karşı çıkanlar hakkında rapor düzenleyen, CHP'lilerin komandolar tarafından saldırıya uğramasına göz yumduğu için yerel CHP'liler tarafından eleştirilen Vali Süer, CHP iktidarı ile birlikte, daha büyük bir il olan Samsun'a vali atanarak ödüllendirildi.

RİZE VE DENİZLİ'DEKİ MACERA

Aslan bir süre Ankara'da tutulduktan sonra Çayeli ilçesine gönderildi. Amaç, Aslan'ı şeriatçı bir vali olan, ilerici dernekleri kapatmakla ün yapan Rize valisi İlhan Sözgen'in yanında ehlileştirmekti.

Bu sırada İçişleri Bakanlığı tarafından bir kaymakamlık kursu açılmıştı. Kaymakamlık kursuna katılabilmek için tüm koşullara sahip olmasına, iki buçuk yıllık bir vekillik dönemi olmasına rağmen Aslan bu kursa çağrılmadı. Bunun nedenini öğrenmek için Ankara'ya gitti. Bakanlık yetkilileri ile görüştü. MC'ci bir yetkilinin verdiği yanıt açıktı: "Siz, bizim davamızın adamı değilsiniz. Tehlikeli sol fikirlere sahipsiniz. Fikirlerinizden vazgeçtiğinizi açıklayıp altına imzanızı atın, herşeyi yapalım."

Raporlar işte böyle kullanılıyordu. Aslan, bu iğrenç teklifi reddetti.

Aslan'ın görevlendirildiği il ve ilçelerde komandoculuk yapmaması, tüm MC yetkililerini kızdırıyordu. İçişleri Bakanı Asiltürk, Bakanlık Müsteşarı Hayrettin Ersöz, yine MC'nin özlük işleri genel müdürleri Durmuş Yalçın ve Rıza Akdemir, Aslan hakkında bu kez de çeşitli soruşturmalar açtırdılar. Bu soruşturmalarda, eski Çorum (şimdi Samsun) valisi

Aslan Çayeli'nde de "rahat durmadı." Bir dernekte silah araması yaptırması, silah kaçakçılarıyla mücadele etmesi ve TÖB-DER'li bir öğretmenin can güvenliğini sağlaması, bardağı taşıran damlalar oldu. Aslan daha üç ay dolmadan yeniden Ankara'ya merkeze alındı.

Rize Valisi Aslan'ı ehliletiştirememişti. Bu kez bir başka validen medet umuldu. Bu yeni vali Cehpeciliği,yasa tanımazlığı ile ünlü, karısı halka silah çekmekten mahkum olan Denizli valisi Hayri Güler idi. Aslan da bu valinin iline, Güney ilçesine gönderildi.

Asım Aslan'ın Güney ilçesinde yine komando eylemlerine karşı çıkması, valilik makamı bozkurt resimleri ile donatılmış olan Hayri Güler'in dikkatini çekmekte gecikmedi. Güler de Aslan aleyhine bir rapor düzenledi.

...'da fındık üreticilerinin yaptıkları mitingde konuşan ihtiyar kadın «HE... HAKKIMIZI İSTERİZ» diyor. (396)

Ordu'da fındık mitingine gelen otobüslerden birindeki afiş : «YUMRUKLARI SIKALIM T...

Aslan'ın "Belgelerle Türkiye" kitabından bir bölüm: Gerçekler Burjuvaziyi korkutuyor

Süer, şeriatçı Rize valisi Sözgen ve bozkurtçu Denizli valisi Güler'in raporları dayanak alınıyordu.

İçişleri Bakanlığı bu raporlara dayanarak Aslan'ı görevinden aldı. Kaymakam vekilliği artık sona ermiş, Asım Aslan nüfus işleri genel müdürlüğünde bir büro memurluğuna atanmıştı. Bütün görev ve yetkileri elinden alındı. Maaşı yarı yarıya azaltıldı.

BAKANLIĞIN SAVUNMA GEREKÇELERİ

Asım Aslan işlemin iptali ve yürütmenin durdurulması için Danıştay'a dava açtı. Danıştay, bakanlıktan savunma istedi. Bakanlığın savunmasında, görevden alınma gerekçeleri olarak şunlar ileri sürülüyordu:

"12 Mart'ta tutuklanmıştır. Beraat etmiştir ama yine de 'Belgelerle Türkiye' adlı bir kitabı vardır."

"Osmancık'ta görev yaparken, bazı kuruluşlarla çatışmıştır."

"Çayeli'nde, TÖB-DER eylemlerini idare etmiştir."

Danıştay, bakanlığın bu gerekçelerini yerinde görerek, Aslan'ın istemini reddetti.

Aslan'ın Danıştay'a yaptığı bütün başvurular reddediliyordu. İşin içinde bir bit yeniği vardı. Sonunda bu bit yeniği de ortaya çıktı.

İçişleri Bakanlığı, valilerden uydurma raporlar almakla kalmamış, aynı zamanda emniyete de Asım Aslan hakkında düzmece raporlar düzenletmişti. Ama iş bununla da bitmiyordu. MC dönemlerinde, Aslan'ın oradan oraya sürülmesinde başrollerden birini oynayan eski İçişleri Bakanlığı müsteşarı Hayrettin Ersöz bu kez de Danıştay üyesi olmuştu! Üstelik, doğrudan parmağının bulunduğu bir olayla ilgili olarak yargıçlık yapıyordu!

En temel hukuk kuralları böyle çiğneniyordu.

CHP HÜKÜMETİ: DEĞİŞEN BİRŞEY YOK

MC düşürülüp, "CHP ağırlıklı" iktidarın kurulmasından sonra, Asım Aslan İçişleri Bakanlığına bir dilekçe ile başvurdu. Kendisini hayali suçlarla cezalandıran görevliler hakkında soruşturma açılmasını, gerçeğin ortaya çıkarılmasını istiyordu. İçişleri Bakanlığının yeni müsteşarı ile görüştü. Sonuç: Hasıraltı. Aslan, Başbakan Ecevit'e bir dilekçe ile başvurdu. Başbakanlık, konuyu yeniden İçişleri Bakanlığı'na havale etti. Buradan yine; hasıraltı.

Bu örnek, muhalefette iken "MC'nin haksızlıklarını düzelteceğini", "MC görevlilerinden hesap soracağını" söyleyen CHP'nin gerçekte ne yaptığını ortaya koyuyor. MC dönemlerinde köşe başlarını tutanlar, bugün yine aynı köşebaşlarında "görev"lerini yapmaktadırlar. Daha da ötesi, MC'nin baskıcı politikasına elinden geldiğince hizmet etmiş kimi bürokratlar, adeta ödüllendirilerek bakanlıkların kilit noktalarına getirildiler. "Ülküdaşlarından", "dava arkadaşlarından" bunların hesap sorması nasıl beklenebilir?

Aslan'ın öyküsü burada bitiyor. Çeşitli öykülerden biri. Türkiye'de faşizme ödün vermemenin, faşizme karşı mücadele etmenin ne kadar büyük ve affedilmez bir suç olduğunu gösteriyor bu ve benzeri öyküler. 12 Mart'ın balyozunu alan Aslan, şimdi de "CHP ağırlıklı" iktidarın gadrine uğramaktadır.

Sorun, yalnızca kişilere yapılan tek tek haksızlıkların düzeltilmesi mi? Değil. Bu sorunun yalnızca bir bölümü. Asıl önemli nokta ise şu: Bakanlıkların kilit noktaları, MC kalıntısı unsurlardan, faşistlerden temizlenmedikçe, şu çok sözü edilen "anarşi"nin üzerine de etkin bir biçimde yürünemez.

Son olaylar bunu açıkça göstermiyor mu?

Zimbabve Yurtsever Cephesi:

"Gerekirse Kalaşnikovu Sandığa Yeğlemek Zorundayız"

Rodezya'da "siyah yönetime" geçiş için ırkçı Smith ile üç düzmece siyah "lider" arasında yapılan anlaşmaya tepkiler büyüyor. Muzoreva, Sithole ve Çurau gibi liderlerin hiç kimseyi temsil etmediğini bilen Carter yönetimi de bu anlaşmayı geçerli görmediğini belli etti. ABD Dışişleri Bakanı Vance, Zimbabve Yurtsever Cephesi'nin de onaylayacağı bir anlaşmaya zemin aramak için girişimlerini başlattı.

Sahte anlaşma uyarınca kurulan "geçiş hükümeti"nde, 3'e 1 oranında siyahların da temsil edilmesine rağmen, ırkçı yöneticilerin kesin hakimiyeti korunuyor. Sahte anlaşmanın kurulmasını öngördüğü parlamento'da bir aksesuar niteliğini taşıyor. 72 siyah parlamenterin, beyaz milletvekillerinin en az 6'sının onayı olmaksızın anayasada ırkçıların ayrıcalıklarını sınırlayan düzeltmeler yapması olanağı elinden alınıyor. Milletvekili sandalyelerinin çoğunluğu, nüfusun sadece yüzde 4'ünü oluşturan beyazların elinde bulunuyor. Bu arada siyahların ordu, polis ve güvenlik organlarında yönetici mevkilere getirilmesine izin verilmiyor.

Irkçı yönetim, bu anlaşmanın yürürlük süresi olan 10 yıl boyunca, kendisine sıkı sıkıya bağlı kukla siyah kadrolar yetiştirmeyi hesaplıyor. Anlaşma belgesinin gerçekte ırk ayrımını meşrulaştırmayı amaçladığı noktasında bütün gözlemciler birleşmek zorunda kalıyor.

Smith'le düzmece siyah "liderler" arasında yapılan sahte anlaşma, emperyalist tekellerin Rodezya ekonomisi üzerindeki denetimini de sağlama bağlıyor. "Geçici hükümet" adı verilen yürütme konseyinin göreve başlamasından sonra Güney Afrika'dan gelen otuz ABD'li işadamı Rodezya'da konuk edildi. ABD'deki en büyük bankacılık, havacılık ve madencilik şirketlerini temsil eden işadamları grubunun amaçları New York Times gazetesi tarafından açıklandı. Gazete, "Amerikan şirketlerinin Rodezya kromunu ithal etmeyi beklediklerini ve bu nedenle Birleşmiş Milletler tarafından koyulan ambargonun kaldırılmasını istediklerini" açıkladı. Washington'da Rodezya'daki statüsünün korunmasını savunan "muazzam bir lobi"nin varlığını geçen hafta ABD'nin BM'deki temsilcisi de itiraf etmek zorunda kaldı.

Zimbabve halkının gerçek temsilcileri Yurtsever Cephe yöneticileri, sahte anlaşmanın geçerli olamayacağını kesinlikle dile getirdiler. Siyah halk çoğunluğunun özgür iradesiyle kabul edeceği bir anlaşmaya ulaşılıncaya kadar silahlı mücadeleyi sürdüreceklerini açıkladılar. Cephe liderlerinden Joshua Nkomo, anlaşmayla ilgili görüşlerini şöyle açıkladı: "Canımızı, Afrikalıların ve beyazların durumunu ebedileştiren bir anayasa için feda etmedik. Biz, ırkçılıktan kurtulmuş bir devlet uğrunda çarpışıyoruz. Biz, ırk ayrımını pekiştiren bir belgenin ortak yazarları olamayız."

Yurtsever Cephe'nin liderleri, göstermelik bir seçim sandığının Zimbabve halkının kurtuluşunu sağlayamayacağını belirtmek için, Sovyet makineli tüfeğinin ismini anarak şöyle diyorlar:

"Gerekirse 'kalaşnikov' makinesini seçim sandığına yeğlemek zorundayız."

Zimbabve halkı mücadelede kararlı

İzvestia:

"ABD, italya' da Hıristiyan Demokrat iktidar Tekelini Korumak için CIA' yı Harekete Geçirdi

Geçtiğimiz hafta Salı günü İtalyan Hıristiyan Demokrat Lideri Aldo Moro'nun öldürüldüğü haberi yayıldı. Aldo Moro, bir ay kadar önce kendilerine "Kızıl Tugaylar" adını veren sözde "aşırı solcu" tedhiş örgütü tarafından kaçırılmıştı. Bir ay boyunca sürdürülen aramalar hiç bir sonuç vermemişti. Hafta başında "Kızıl Tugaylar" adına yapıldığı öne sürülen açıklamada, Moro'nun intihar ederek öldüğü bildirildi. Moro'nun cesedinin aranmasıyla ilgili araştırmalar herhangi bir sonuç vermezken, Hıristiyan Demokrat liderin öldürülmemiş de olabileceği üzerinde yeni kuşkular doğdu. Bu kuşkular hafta sonuna kadar çözümlenebilmiş değildi.

Moro'nun kaçırılması ve bir ay boyunca izine dahi rastlanamaması, emperyalizmin ve İtalya'daki iç gerici güçlerin bu ülke üzerindeki planlarını açığa vuruyor. "Kızıl Tugaylar'ın girişiminin, ülkedeki politik bunalıma çözüm bulma çalışmalarının ulaştığı yeni aşamayı sabote etmek, özellikle İtalyan Komünist Partisi'ni zor durumda bırakmak amacını güttüğünden kuşku edilmiyor. Sözü edilen tedhiş örgütünün, tıpkı faşist örgütler gibi, doğrudan doğruya emperyalist istihbarat kuruluşları tarafından yönetildiği tartışma götürmüyor.

Sovyet hükümetinin yayın organı İzvestia'da yayınlanan TASS ajansının bir yorumunda, Moro'nun kaçırılması olayını şöyle yorumladı:

" 'Solcu' aşırılarca işlenen ve 'kapitalist düzene indirilen darbe' olarak gösterilmeye çalışılan bu cinayet, kuşkusuz sadece bu düzenin en ateşli savunucularının, özellikle Hıristiyan Demokrat Parti'nin sağ kanadının, neffaşistlerin ve diğer aşırı gericilerin ekmeğine yağ sürecektir. Hıristiyan Demokrat Parti'nin İtalya'da iktidar üzerindeki tekelini korumak isteyen Washington, istihbarat örgütleri aracılığıyla bu Akdeniz ülkesinin içişlerine karışmaktadır. İç ve dış gericilik, İtalya'daki durumu gerginleştirmek, demokratik düzeni sarsmak ve sağcı bir "sert egemenliğin" kurulmasını sağlamak için elinden geleni esirgememektedir."

İSVEÇ SOSYALİZMİ VEYA SOSYAL DEMOKRATLARIN ÇIKMAZI (4)

AHMET ARAS

Burjuva İsveç basınına Bonnier basını desek yanlış olmaz. 100 binin üstünde tiraja sahip en büyük on günlük gazetenin ikisi sosyal demokrat (Aftonbladet, Arbetet) diğerleri "Burjuva Basın"ı diye nitelenen sağcı gazetelerdir. Sağcı gazetelerin hemen hemen tümü Bonnier'in mülkiyetinde veyakontrolündedir. 1971 istatistiklerine göre gazetelerin tiraj oranı da şöyle: Sağcı yüzde 75,1, sosyal demokrat yüzde 20,8 komünist ve diğer bağımsız yüzde 4,1. (S.F. Vux. F. Bok. s. 101) Sosyal demokrat gazetelerin diğerlerinden farklı olabileceği şeklindeki bir yanlış anlamayı önlemek için bütün İsveç gazetelerinin genel haber kaynaklarını da oransal olarak belirtelim:

UPI (United Pres International - Amerikan)	% 26,5
AP (Associated Press- Amerikan)	% 24,0
AFP (Agerce France Press- Fransız)	% 15,0
Reuter (Reuters Ltd - İngiliz)	% 20,0
DPA (Deutsche Press Agantur- Alman)	% 7,0
TASS (Telegrafnoye Agensvo Sovyetskova Soyuza - Sovyet)	% 1,5

(Kaynak: Sv.F.Vux.F.Bok.s.102)

ANTİSOVYETİZM

Dünya çapında emperyalistlerin korkunç bir yalan makinesi olarak bu beş büyük batılı haber ajansı İsveç'te de yalancılık tellalı durumundadır. Yanda bir kitap sayfası şeklinde bir araya getirilmiş çeşitli gazete küpürları var. Bunlar, Sovyetlerle ilgili 1972'de İsveç gazetelerinde çıkmış bir sürü haberden bir kaç örnektir. Bu örneklerden teşkil edilmiş kitap sayfası da İsveç temel okulunun yüksek kısmında (7-9. sınıf) okutulan tarih dersi kitabının bir sayfasıdır. Haber başlıkları ve ara başlıkları da şöyle: "Rus birlikleri Litvanya'daki göstericileri ezip geçti. Litvanya'nın ikinci büyük şehri Kaunas'ta perşembe ve cuma günleri politik gösteri yapan binlerce kişiye karşı harekete geçirilen polis ve askeri birliklerle göstericiler arasında büyük çarpışmalar oldu. Bu çarpışmalarda pek çok insanın hayatını kaybettiği bildiriliyor. Gösteriye katılan genç protestocular taşlar atıp yangınlar çıkararak, "Özgürlük Litvanya için", "Özgürlük", "Özgürlük", "özgürlük" diye haykırdılar." "Moskova'da Yahudiler tutuklandı.", "Sovyet Yahudisi üç yıl ceza aldı.", "Sovyetler'de Jakir için yeni protesto."

Bu sayfaya ilişkin takdim yazısını şu sözlerle bitiriyor İsveçli Tarihçi: "Sovyetler'de gazetecilere serbestçe haber toplamak için olanak verilmez. Gazeteciler zor koşullar altında haber toplamaya çalışır. Sovyet gazeteleri, Sovyet radyo ve televizyonu bu sayfada yer alan bu cins haberlere hiç bir şekilde yer vermez.Kitle haberleşme araçları daima devlet gücünün yanında yer alır." Yalan uydurup beyin yıkamak, ardından da bu yalanları alıp tarih bilgisi olarak sunmak, sosyal demakrat kafaya has bir özelliktir.

ÇEREZ NİYETİNE KÜLTÜR

Hemmets, Veckotidning, Lektyr, Svensk DAM, Hemmets Journal, Husmodern, Vi, Allers, Se ve benzeri gibi tirajları 200 binin üstünde yirmiden fazla kadın, magazin, moda ve seks dergisinin büyük çoğunluğu Bonnier'e aittir. Her dönem için sinemaoyuncusu, şarkıcı, sporcu, prenses veya ünlü bir zenginin kızını bu dergiler bayrak yaparak, milyonları yıllarca bunların serüvenleri peşinde koşturur durur. Bir zamanlar Greta Garbo, Lil-babs, İngrid Bergman, Monako Prensesi ve İngiliz Prensesidir. Bugün bunlar, ABBA topluluğu, Björn Borg, İngemar Stenmark ve Kralice Silvia'dır. Reklamlarla birlikte çeşitli uydurma antikomünist haberlerin, karşıdevrimci röportajların da yeraldığı bu dergilerin sayfalarında büyük kapitalistlerin dolca-vita yaşantılarının tatlı dedikoduları yapılır. Kayakçı Stenmark'ın bacak kas gücünün ne olduğunu, Silvia'nın bebeğine nasıl gülümsediğini, bir şov süresince ABBA grubunun ne miktarda terlediğini "özgür" İsveç halkı bu dergiler sayesinde bilmektedir. İngemar Stenmark'ın yarıştığı saatlerde bütün İsveç okullarında derslere ara verildiğine kaç kere tanık oldum.

Ülkede okunan her türlü kitabın yüzde doksanının Bonnier Firması (A. Bonnie Förlag AB) tarafından basılıp dağıtıldığını da ekliyeyim. Bonnier istemezse insanlar alfabe bile öğrenemez İsveçte.

Ülkedeki basım sanayi ve yan sanayileri de Bonnier'in elindedir. Basım makinaları, orman ürünleri, boya kauçuk ve

İnsan mı, köpek mi?

sun'i kauçuktan ambalaja kadar, bu konuda akla gelebilecek bütün sanayiler. Bu da İsveçli sosyal demokrat "tarihçi" eğitimcinin habersiz göründüğü "Özgür İsveç Basını"nın Bonnier kesitidir.

İNSANLAR VE KÖPEKLER

Kısaca açıklamaya çalıştığım bu temele dayalı İsveç düzeni, Sayın Ecevit' in nitelediği şekilde "hakça" bir düzen olmadığı gibi,insanları ruhsal bunalımlara da sokmuştur. Resmi devlet istatistiklerine göre, her 8 İsveçliden biri (bir milyon insan) hergünsinir yatıştırıcı ilaçlar kullanmaktadır. Kişi başına düşen köpek sayısı bakımından İsveç dünyada rakipsizdir. Pek çok kimsenin uzaktan sandığı gibi köpek beslemek, zenginliğin bir gereği veya bir hobi değildir İsveç'te. Sistemin tecrit ettiği, izolasyon içinde yaşattığı insanların bir canlıyla sürekli bir bağ kurup arkadaşlık ederek yalnızlığını giderme çaresidir köpek.

Ülke ekonomisi de kriz içindedir. Son yıllarda yüzde 15'e varan enflasyon hızı ve yılda 25 milyar kron açık veren dış ticaretiyle İsveç ekonomisi yeni bir çıkmaza saplanmış bulunuyor. Hükümetin emperyalist kampın diğer patronlarıyla daha açık bir işbirliği politikası gütmesi ve yeni vergilerle birlikte ücretleri dondurma girişimleri, ekonomik krize karşı bulduğu yegane ilaçlar oluyor.

İsveç'i örnek alarak Türkiye'nin geri kalmışlıktan kurtulacağını söyleyen Sayın Ecevit'in İsveçli sosyal demokratlara benzemek istediğini görünce bizim Hınıslı Yado ağayı anımsarım hep. Aynı zamanda köyün de muhtarı olan Yado Ağa, giyim-kuşamıyla kasaba zenginlerine benzemeye özenir. 1966'daki depremden sonra ülkenin çeşitli yerlerinden vatandaşlar, bir sürü giyecek gönderirler Hınıs'a. Yardım olarak. Bu giyeceklerden birkaç çuval da Yado Ağa'nın köyüne gelir. Köylüye dağıtmadan önce çuvalları açıp kendine kundura, gömlek, fötr şapka, çeket-pantolan, yepyeni bir kadın sütyeni ve görkemli bir çarliston kadın mantosu seçip alır Ağa. Sonbahar soğuklarının başladığı bir sıra, Yado Ağa takım giyeceklerini kuşanıp kasabaya iner. Kafasına kulaklık olarak geçirdiği kadın sütyeni, sütyenin üstüne kelleye kondurduğu fötr şapka, daracık belkemerinden itibaren yelpaze gibi kalça kısmında genişleyen çarliston mantosu giyimiyle kasabada dolaşan Yado Ağa, kasaba tarihinde o güne kadar kimsenin görmediği bir seyirlik olmuş.

SSCB'de Cumhuriyetlerin Yeni Anayasaları Hazırlanıyor

Şovyetler Birliği'nin yeni Anayasası geçtiğimiz yıl Ekim ayında Yüksek Sovyet tarafından onaylanarak yürürlüğe girmişti. Son aylarda ise SSCB'ne bağlı Cumhuriyetler'in yeni anayasaları hazırlanıyor. Onbeş cumhuriyetin anayasa tasarıları önceki hafta içinde basın organlarında yayınlandı. Bunları, yirmi cumhuriyete ait taslakların da yayınlanmasının izlemesi bekleniyor. Böylece, 15 birlik cumhuriyeti ve 20 özerk cumhuriyetle birlikte Sovyetler Birliği'nin "36 Anayasalı" yapısının yeni temel taşları tamamlanıyor.

Cumhuriyetlere ait yeni anayasa tasarıları, toplumsal düzen, devlet ve yurttaş ilişkileri, ekonomik sistem, kültür vb. konularda SSCB Anayasası ile büyük benzerlikler gösteriyor. Buna karşılık diğer bölümlerde her ulusal topluluğun tarihsel özelliklerini yansıtan yenilikler yer alıyor. Örneğin Rusya Federasyonu'nun yeni Anayasa tasarısında SSCB Anayasa tasarısından 10 fazla madde daha var. Bu maddelerde, RSFSC' ye bağlı özerk cumhuriyet, özerk devlet ve özerk bölgelerin özellikleri işleniyor. Bu arada ekonomik ve toplumsal gelişme planına ve bütçeye ilişkin yeni hükümler de RSFSC yeni anayasa tasarısında yer alıyor.

Cumhuriyetlere ait yeni anayasa tasarılarının, ulusal cumhuriyetlerin egemenlik haklarını genişlettiği dikkati çekiyor. Örneğin birlik cumhuriyetlerine bundan böyle SSCB Yüksek Sovyet'inde yasama girişimlerinde bulunma hakkı tanınıyor.

SSCB Anayasasından sonra bağlı birlik ve özel cumhuriyetlerin yeni anayasa tasarıları, Sovyet devletinin kuruluşuna temel olan "federatif merkeziyetçilik" ilkesinin sürekliliğini ve geliştirilmesini belgeliyor.

BİTTİ

ABD YENİ PROVOKASYONLAR PEŞİNDE

Amerikan emperyalizmi Panama Kanalı üzerinde yeni provokasyonlar peşinde koşuyor. Panama Kanalı'nın statüsü üzerindeki yeni düzenlemeler, ABD ile Panama arasında altı ay kadar önce bir dizi anlaşma ile yürürlüğe girmişti. Söz konusu anlaşmalar, ayrıca birçok Latin Amerika ülkesi devlet ve hükümet başkanının nezaretinde imzalanmıştı. Son hafta ABD'deki gerici çevreler bu anlaşmalar aleyhinde yoğun bir kampanya açtı.

Pentagon'un başını tutan "şahinler" tarafından yönetilen bu kampanya, Panama Kanalı üzerindeki anlaşmaların tek taraflı olarak ABD tarafından denetlenmesi amacını güdüyor. Böylece Panama'nın hükümranlık hakları elinden alınmaya çalışılıyor. ABD Kongresi'nde geniş bir taraftar grubu toplayabilen "şahinler", bir dizi "koşul" ve "düzeltme" ile, ABD'nin Panama'ya askeri müdahalede bulunabilmesini istiyorlar. Önerilen koşullar, "olağanüstü" denen durumlarda Amerikan gemilerinin Kanal'dan geçmesine olanak sağlıyor.

ABD'deki gerici çevrelerin Panama Kanalı'nı bütünüyle Panama Cumhuriyeti'nin hükümranlık alanından çıkarmaya yönelik son girişimleri, Amerikan Kongresi'nde "soğuk savaş" taraftarlarının son aylarda seslerini yükseltmeleriyle ortak yönler taşıyor. "Soğuk savaş" ortamını diriltmeye çalışan militarist çevreler, ABD'ye yeniden "dünya jandarması" rolünü empoze etmeye çalışıyorlar. Carter yönetiminin, yeni kitle imha silahlarının geliştirilmesine ilişkin son açıklamaları da, "şahinler"in Beyaz Saray üzerindeki kontrollerini hızla arttırdıklarını belgeliyor.

Türkiye İşçi Partisi'nin "NATO'ya Hayır" kampanyasını noktalayan miting, aynı zamanda faşizme, ülkemizi bir kan gölüne çevirmek isteyen faşist odaklara karşı da bir ihtar eylemi oldu. "NATO'ya Hayır" diyen binlerce insan, faşizme karşı mücadele kararlılıklarını da haykırdılar.

"Nato'ya Hayır" Mitingi:

YURTSEVERLER EMPERYALİZMİ LANETLEDİ

Türkiye İşçi Partisi tarafından sürdürülmekte olan "Ulusal Bağımsızlık için NATO'ya Hayır" kampanyası, 22 Nisan günü Ankara'da yapılan büyük bir mitingle sona erdi.

Çeşitli "ihbar"lara, bazı işgüzar güvenlik görevlileri başta olmak üzere girişilen engelleme, baskı ve yıldırma çabalarına karşın, Tandoğan alanında on bini aşkın kişi toplandı. Genç Öncü Başkanı Abdurrahman Atalay'ın konuşması ile başlayan mitingde, partili sanatçı Rahmi Saltuk da sazı ve sözü ile görev aldı. MYK üyesi ve Sosyal-İş Genel Başkanı Özcan Kesgeç'ten sonra kürsüye gelen Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran idi. Boran konuşmasında "ulusal egemenliğin anlamı" üzerinde durdu. Ulusal bayramların ruhunu ve anlamını yitirmiş birer berasim haline getirildiğine değinen Boran sözlerini şöyle noktaladı: "Ulusal egemenlik kavgasını bugünün şartlarında daha da büyük bir şevk ve heyecanla, sebat ve cesaretle verelim, ta NATO'dan ve tüm emperyalist bağlardan kurtuluncaya kadar,

"Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır!"

Türkiye İşçi Partisi'nin düzenlediği mitinge birçok demokratik kuruluş mesaj gönderdi. Bunların yanısıra, İlerici Gençler Derneği, İlerici Kadınlar Derneği gibi kuruluşlar, başarı mesajlarının yanısıra mitinge aktif olarak katıldılar.

Baştan sona büyük bir düzen ve disiplin içinde cereyan eden miting, olaysız olarak sona erdi.

Fabrikalardan, dairelerden, emekçi mahallelerinden, üniversitelerden gelen binlerce kişi, yürürken, alanda slogan haykırırken, bağımsızlık bayrağını yükselttiler. Aynı zamanda, Üniversite kapılarında, kent sokaklarında, Malatya'da estirdikleri terörle halkımızı yıldırmak isteyenlere hakettikleri cevabı verdiler. Yılmadıklarını, yılmayacaklarını gösterdiler.

"Ulusal Bağımsızlık için NATO'ya Hayır" mitinginin dikkat çekici bir özelliği de, gençlerin, öğrencilerin yanında, işçilerin emekçilerin, memurların mitinge etkin bir biçimde katılmaları idi. Faşizmin tetörü karşısında, işçiler, emekçiler tüm çalışanlar sindirilemeyeceklerini, korkuya sürüklenemeyeceklerini gösteriyorlardı.

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, kürsüye "Bağımsız Türkiye" sloganları arasında çıktı. Sonra binlerce kişi hep bir ağızdan haykırdı: "Sosyalist Türkiye" Genel Başkan Boran da bağladı: "Bağımsız ve Sosyalist Türkiye"